నాగుల కొండ

సుంకరి రాంప్రసాద్

విశాఖ మునిసిపల్ స్టేడియం ఆరోజు వచ్చేపోయే జనాలతో క్రిక్కిరిసి వుంది.

ముప్పయి రోజులుగా ప్రదర్శింపబడుతున్న 'స్నేక్ ఎగ్జిబిషన్'కు అదే ఆఖరిరోజు.

ఎగ్జిబిషన్‌లోని గ్లాస్ సెల్ చుట్టూ గుమికూడసాగారు ప్రేక్షకులు.

ఆ గ్లాస్ సెల్‌లో సుమారు రెండువందలదాకా వివిధ రకాల విషసర్పాలు వున్నాయి. ఆ గ్లాస్ సెల్‌లో గత ముప్పయిరోజులుగా వాటి మధ్యే తిరుగుతూ ఆ విష సర్పాలతోనే వుంటున్నాడు రాంబాబు. అప్పటికే రాష్ట్రంలోని ఎన్నో ముఖ్యపట్టణాలలో ప్రదర్శనలిచ్చుకుంటూ విశాఖపట్టణం వచ్చాడు. విశాఖలోకూడా అతనికి మంచి ఆదరణే లభించింది.

ఒక్కసారిగా అన్ని పాములను ఒకే స్థలంలో చూడటానికే భయం వేయసాగింది కొందరు ప్రేక్షకులకు.

కొన్ని పాములు జర జరా ప్రాకతో నాలుగుమూలలా తిరుగుతున్నాయి. కొన్ని తోకలమీద లేచి పడగలువిప్పి బుసలు కొడుతున్నాయి. అన్ని విషసర్పాల మధ్య హాయిగా తిరుగాడుతున్న రాంబాబును చూస్తుంటే వారి కెంతో ఆశ్చర్యంగా వుంది.

రాంబాబు బూటుమీద గుండా అతని కాలిమీదకు నెమ్మదిగా ప్రాకసాగింది ఒక కట్లపాము. తన చేతిలోని వంకి కర్రతో లాఘవంగా ఆ కట్లపామునుతీసి దూరంగా విసిరేసాడు రాంబాబు.

ఆ అదటుకు అంతవరకూ స్తబ్దంగా ఒకమూల చుట్టలు చుట్టుకొని పడుకునివున్న నల్లత్రాచు ఛివాలున తల పైకె త్తింది. పడగవిప్పి, ముందూ, వెనుకలకు ఊగుతూ ఆ నల్లత్రాచు బుసలుకొడుతుంటే .... ప్రేక్షకులు ఊపిరి తీయడం కూడా మరచిపోయి ఆ త్రాచునే చూడ సాగారు.

రాంబాబు మాత్రం నిర్భయంగా అలాగే నిలుచుని వున్నాడు. తనను సమీపిస్తున్న ఒక్కొక్క పామును సున్నితంగా తన చేతిలోని వంకీ కర్రతో దూరంగా త్రోసివేస్తున్నాడు. అతని చూపులు సునిశితంగా వున్నాయి.

కొందరు ప్రేక్షకులు అసహనంగా తమ వాచీలవంక చూడసాగారు. ఐదు గంటలు కావడానికి యింకా ఐదు నిముషాలు ఉంది. సరిగ్గా ఐదు గంటలకు రాంబాబు ఆ గ్లాస్ కేస్‌లో నుండి పైకి వస్తాడు. అంతటితో ఆ స్నేక్ ఎగ్జిబిషన్ పూర్తి అవుతుంది.

ఇదే చివరి అవకాశమన్నట్లు ఆ వివిధ రకాల సర్పా లను అపురూపంగా చూస్తున్నారు ప్రేక్షకులు. కాని

ఒకేఒక వ్యక్తి మాత్రం ఏకాగ్రతతో రాంబాబునే చూస్తున్నాడు.

అతడు గత పదిరోజులుగా ప్రతిరోజూ సాయంత్రం సరిగ్గా నాల్గింటికి ఆ ఎగ్జిబిషన్ కి వస్తున్నాడు. గ్లాస్ సెల్ లోని రాంబాంబు ప్రతి కదలికనూ ఎంతో శ్రద్ధగా గమనిస్తున్నాడు.

అయితే విచిత్రం యేమిటంటే తను రాంబాబును గత పదిరోజులుగా పరిశీలిస్తున్న విషయం రాంబాబు తెలుసుకున్నాడనీ అప్పటి నుండి రాంబాబు కూడా తనను గమనిస్తున్నాడనీ ఆ వ్యక్తికి తెలియదు.

ఆ రోజు రాత్రి ఎగ్జిబిషన్ క్లోజ్ చేశాక రాంబాబు వెంటపడ వచ్చాడు ఆ వ్యక్తి.

“నా పేరు ప్రసాదరావు” స్నేహపూర్వకంగా చేయి చాస్తూ అన్నాడు ఆ వ్యక్తి. రాంబాబు ఆశ్చర్యంతో అతనితో చేయి కలిపాడు.

“మీరు పదిరోజులుగా ఎగ్జిబిషన్ కు వస్తున్నారు. నన్నే యెంతో శ్రద్ధగా గమనిస్తున్నారు. ఇప్పుడు చీకటి పడ్డాక, అందరూ వెళ్ళిపోయాక నా కోసం వచ్చారంటే.... మీరు నా నుండి యేదో ఆశిస్తున్నారు. ఏమిటది?” ఆ వ్యక్తి కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తూ అడిగాడు రాంబాబు.

ఇప్పుడు ఆశ్చర్యపడటం ప్రసాదరావు వంతు అయింది. ఊహించని ఆ ప్రశ్నకు ఒక్కసారిగా తడబడ్డాడు. కాని ఆ తడబాటు కేవలం ఒక్క క్షణం. అంతే! మరుక్షణంలో తేరుకొని—మళ్ళీ మామూలుగా చిరునవ్వు నవ్వుతూ అన్నాడు ప్రసాదరావు.

“మీతో ఒంటరిగా కొన్ని విషయాలు మాట్లాడాలి!”

ఒక్కసారి ప్రసాదరావువంక సాలోచనగా చూశాడు రాంబాబు. తరువాత తనతో 'లోపలికి రమ్మన్నట్లు' తల పంకించి టెంట్ లోనికి నడిచాడు. రాంబాబును అనుసరించాడు ప్రసాదరావు.

2

ఇన్‌స్టిట్యూట్ ఆఫ్ మార్షల్ ఆర్ట్స్ మూడవ వార్షికోత్సవం... పోలీస్ గ్రౌండ్స్‌లో యేర్పాటు చేయబడింది. విశాఖనగర మేయర్ సాధూభూషణరావు ఆ వార్షికోత్సవ సభకు అధ్యక్షత వహించారు. సాధారణ కార్యక్రమాలు ముగిశాక ఇన్‌స్టిట్యూట్ విద్యార్థులు కరాటేలో తమకున్న ప్రావీణ్యాన్ని ప్రదర్శించారు.

చివరి అంశం ఇన్‌స్టిట్యూట్ ప్రిన్సిపల్ కమ్ ఇన్‌స్ట్రక్టర్ అయిన చంద్రం ప్రదర్శన. చంద్రం కరాటేలో బ్లాక్ బెల్టు హోల్డర్. జపాన్‌లో కరాటే, కుంగ్‌ఫూలలో శిక్షణ పొందిన వ్యక్తి.

చంద్రం వేదికమీదకు వచ్చాడు. పదిహేను అడుగుల పొడవు, పది అడుగుల వెడల్పులతో నిర్మింపబడ్డ విశాలమైన వేదిక అది. మార్షల్ ఆర్ట్స్ ప్రదర్శన కోసం ప్రత్యేకంగా నిర్మింపబడింది.

వేదికమీదకు పదిమంది దృఢకాయులు ప్రవేశించారు. వారి చేతులలో వివిధ రకాల ఆయుధాలు దేదీప్యమానంగా వెలుగుతున్న విద్యుద్దీపాల కాంతిలో తళ, తళ మెరుస్తున్నాయి. వారు చంద్రం చుట్టూ వలయంలా ఏర్పడ్డారు. చంద్రం చేతిలో కేవలం రెండు కర్రలు ఉన్నాయి. అవి ఒక్కొక్కటి సుమారు మూడు అడుగుల పొడవు ఉంటాయి. చంద్రం ఒక్కసారి తన చుట్టూ ఉన్నవారిని పరికించాడు.

కేవలం రెండు.... మూడు సెకన్లు.

అంతే....!!

మరుక్షణం.... భయంకరమైన 'కరాటే షాట్స్‌తో' ఆ ప్రాంగణం మార్మోగసాగింది. చంద్రం చేతులలో ఆ స్టిక్స్ మెరుపు తీగల్లా కదలసాగాయి.

చంద్రం అద్భుతమైన పోరాటం... అతడు చూపిన ప్రావీణ్యం ప్రేక్షకులను మంత్రముగ్ధులను చేశాయి. చప్పట్లతో, హర్షధ్వానాలతో ఆ ప్రదేశం అంతా కొన్ని నిముషాలపాటు మార్మోగిపోయింది.

ఫంక్షన్ పూర్తయింది.

ఫంక్షన్‌కు వచ్చినవారంతా ఇంటిముఖం పట్టసాగారు. ముఖ్య అతిథుల్ని గేటువరకూ సాగనంపి స్టేజి దగ్గరకు వచ్చాడు చంద్రం. మైకులు, లైటింగ్ ఎక్విప్మెంట్, కర్టెన్స్ తీయించడంలో హడావుడిగా తిరుగుతున్నారు కొద్దిమంది ఇన్‌స్టిట్యూట్ విద్యార్థులు.

'కంగ్రాచ్యులేషన్స్....!'

అన్న మాటలు వినిపించి చివుక్కున వెనక్కి తిరిగాడు చంద్రం. ఎదురుగా యెవరో ఒక అపరిచితుడు.

"థాంక్యూ!!" అంటూ చిన్నగా నవ్వి, "మీరు...." అంటూ అర్థోక్తిలో ఆగిపోయాడు చంద్రం ఆ వ్యక్తి వంకే పరిశీలనగా చూస్తూ.

"నా పేరు ప్రసాదరావు. మీ ప్రదర్శన నిజంగా అద్భుతంగా ఉంది. కాకుంటే ఒక్క సందేహం. అడగమంటారా?" చంద్రం కళ్ళల్లోకే సూటిగా చూస్తూ అడిగాడు ఆ వ్యక్తి.

'అడగమన్నట్లు' చిన్నగా తలాడించాడు చంద్రం.

"మీరు యింతకు క్రితం యిచ్చినది ప్రదర్శన. ఒకవేళ

మీ నిజ జీవితంలో కూడా పదిమంది దుండగులు ఆయుధాలతో మీ పైన దాడి చేస్తే మీరు వాళ్ళను యెదుర్కొనగలరా?"

చంద్రం ఒక్కక్షణం ఆ వ్యక్తివంకే సూటిగా చూశాడు. "తప్పకుండా ఎదుర్కొనగలను ప్రసాదరావుగారూ. కరాటే, కుంగ్ ఫూ....విద్యలలోని గొప్పతనం అదే" చంద్రం గొంతు గర్వంగా పలికింది.

వింటున్న ప్రసాదరావు కళ్ళు యేదో వింత కాంతితో మెరిశాయి. కొన్ని సెకన్లు వారిద్దరి మధ్యా మౌనంగా దొర్లిపోయాయి.

"మీతో కొన్ని విషయాలు ఒంటరిగా మాట్లాడాలి' చంద్రంవంకే సాలోచనగా చూస్తూ అన్నాడు ప్రసాదరావు.

ప్రసాదరావువంక ఆశ్చర్యంగా చూశాడు చంద్రం. ప్రసాదరావెవరో తనకు తెలియదు. ఇంతవరకూ అతన్ని యెక్కడా కనీసం చూడలేదు. ఇదే మొదటి పరిచయం. మరి తనతో యేకాంతంగా మాట్లాడాల్సిన విషయాలు అతనికి యేం ఉంటాయి చెప్మా!

చంద్రంఆలోచనలను భంగపరుస్తూ మళ్ళీ ప్రసాదరావే అన్నాడు. "పోనీ రేపు సాయంత్రం ఆరింటికి వస్తాను."

'సరే!' అన్నట్లు అప్రయత్నంగా తలూపాడు చంద్రం.

3

కన్నారావు ఎక్స్ సర్వీస్ మాన్.

ఆర్మీ నుండి వచ్చేశాక తన స్వగ్రామమైన 'బొబ్బిలి'లోనే ఉంటూ పిత్రార్జితమైన రెండెకరాల మాగాణిని సాగుచేస్తూ జీవిస్తున్నాడు. అయినా ప్రభుత్వంవారు

యిచ్చిన ఐదెకరాల బంజరు ఉంది. ఈమధ్యే అందులో జీడిమామిడి, సరుగుడు మొక్కలు వేశాడు. జీవితం ఏ చీకూ చింతా లేకుండా హాయిగా గడిచిపోతుంది కన్నారావుకు.

ప్రసాదరావు, కన్నారావు మంచి స్నేహితులు.

ప్రసాదరావు ఫారెస్టు ఆఫీసరుగా పనిచేసే రోజులలో.... ప్రసాదరావుతో పాటు వేటకు వెళ్తూండే వాడు కన్నారావు. కన్నారావు ఎక్స్‌పర్టు షూటర్. ఎంత దూరంలో ఉన్న జంతువునైనా అవలీలగా షూట్ చేసేవాడు. ఎంతయినా మిలటరీ సోల్జర్ కదా!

కన్నారావులో యింకా కొన్ని ప్రత్యేకతలు ఉన్నాయి. దూరంలో ఉండగానే జంతువుల వాసనలు పసిగట్టేవాడు. ఆకులమీద మెత్తగా పడే జంతువుల అడుగుల చప్పుడునుబట్టి అదే జంతువో ఖచ్చితంగా చెప్ప గలిగేవాడు. అతనివి పాము చెవులు. చీమ చిటుక్కు మన్నా అతనికి వినిపిస్తూంది. చిమ్మచీకటిలో సైతం అతడు వస్తున్న ఆకారాలను కనిపెట్టగలడు.

"నీవు అడవిలో చిరుతపులివై పుట్టాల్సిందిరా!" అని అంటూండేవాడు ప్రసాదరావు కన్నారావును మెచ్చు కోలుగా చూస్తూ. అసలు కన్నారావు లేకుండే వేటకే వెళ్ళేవాడు కాదు ప్రసాదరావు. వారిద్దరి మధ్యా స్నేహం అలాంటిది.

ఆ రోజు కన్నారావు పొలం నుండి తిరిగివస్తూంటే పోస్టుమాన్ ఒక కవరు యిచ్చాడు. చింపి చూస్తే అది ప్రసాదరావు వ్రాసిన ఉత్తరం.

గులాబిరంగు కాగితంమీద ఒకే ఒక్క వాక్యం వ్రాసి ఉంది.

"మిత్రుడు కన్నారావుకు,

ఈ ఉత్తరం అందిన తక్షణం బయలుదేరి విశాఖపట్నంలోని ఈ ఎడ్రస్‌కు రా.

నీ

ప్రసాదరావు."

క్రింద చిరునామా వుంది.

ఉత్తరం చదవడం ముగించిన కన్నారావు భృకుటి ముడిపడింది. సంవత్సర నుండీ ఎడ్రసు లేకుండా పోయిన ప్రసాదరావు దగ్గర నుండి హఠాత్తుగా ఈ ఉత్తరం ఏమిటి? అంత అర్జంటుగా తనను రమ్మనట మేమిటి?

మందపా రిజర్వ్ ఫారెస్టులో అటవీ శాఖాధికారిగా పని చేస్తుండగా దొంగతనంగా కలప రవాణా చేయిస్తున్నాడన్న నేరంమీద ఉద్యోగం నుండి సస్పెండ్ చేయబడ్డాడు ప్రసాదరావు. ఈ సంఘటన జరిగి సుమారు సంవత్సరం కావస్తూంది. అప్పటి నుండి ప్రసాదరావు యేమయ్యాడో, ఎక్కడ తిరుగుతున్నాడో కూడా ఎవరికీ తెలియదు.

ప్రసాదరావును గూర్చి ఆలోచిస్తూ వే ఇంటి దారి పట్టాడు కన్నారావు.

అయితే ప్రసాదరావు ఈ సంవత్సరంగా ఓ అమూల్యమైన సమాచారం సేకరించడంలో మునిగిపోయాడని, ఒక అద్భుతమైన ప్లాన్ వేస్తున్నాడని కన్నారావుకు తెలియదు.

4

విశాఖపట్టణానికి ఐదు కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉంది ఆ జీడిమామిడి తోట.

ఏపుగా పెరిగిన ఆ తోట ఎంత దట్టంగా ఉండడంచే

ఆ తోట మధ్యలో ఒక అందమైన కాటేజ్ ఉందనే విషయమే యెవరికీ తెలియదు. ప్రసాదరావు ఫారెస్టర్ గా పనిచేసే రోజులలో సంపాదించిన ఆస్తులలో ఆ తోట ఒకటి.

ఆ రాత్రి....ఆ కాటేజ్ లో కూర్చుని నలుగురు వ్యక్తులు మాట్లాడుకుంటున్నారు. వారు ప్రసాదరావు, అతని మిత్రుడు కన్నారావు, చంద్రం, రాంబాబు. అప్పటికే వారు ఒకరికొకరు పరిచయం చేయబడ్డారు....ఇక మెల్లగా కబుర్లలోకి దిగారు.

ఊరికి దూరంగా ఉన్న ఆ తోటలోకి ప్రసాదరావు తమను యెందుకు రమ్మన్నాడో....అతను చెప్పబోయే కోట్ల రూపాయలు విలువచేసే ఆ ప్లాన్ యేమిటో....తెలియక ఆ ముగ్గురి మనసులు గిజ, గిజ గింజుకుంటున్నాయి. వారు ఏదో కాలక్షేపానికి మాట్లాడుకుంటున్నా....వారి ఆలోచనలు మాత్రం ప్రసాదరావు చెప్పబోయే ఆ ప్లాన్ మీదే ఉన్నాయి.

"మీకు మహేంద్రగిరి తెలుసా?"

తను చెప్పబోయే ప్లాన్ కి ఉపోద్ఘాతంలా చంద్రం, రాంబాబులను చూస్తూ అడిగాడు ప్రసాదరావు.

తెలియదన్నట్లు వారు తలలు అడ్డంగా ఊపారు.

"అఫ్ కోర్స్! మీకు తెలియదని నాకు తెలుసు. మా 'కన్నారావు'కు కొద్దిగా తెలుసు. అదైనా మహేంద్రగిరి పేరు విన్నాడంతే!"

అంటూ ప్రసాదరావు చెప్పడం ప్రారంభించాడు. ముగ్గురూ కుర్చీలలో నుండి కాస్త ముందుకు వాలి శ్రద్ధగా ఆలకించసాగారు.

"శ్రీకాకుళం జిల్లాలో సోంపేట తాలూకాలో

'మందసా' అనే ఒక చిన్న గ్రామం ఉంది. నేషనల్ హైవే ఫైవ్ గుండా ఇచ్ఛాపురంకు వెళ్ళే త్రోవలో ఉంది ఆ గ్రామం.

ఒకప్పుడు 'మందసా' ఒక పెద్ద సంస్థానం. రాజులూ రాజ్యాలూ కాలగర్భంలో కలిసిపోయాక, గత వైభవానికి చిహ్నాలుగా యిప్పుడు శిథిలమైన కోట మాత్రం మిగిలింది మందసాలో. ఆ నగర సౌందర్యమంతా ఏనాడో మట్టికొట్టుకుపోయింది.

మందసాకు ఇరవై కిలోమీటర్ల దూరంలో వున్నాయి తూర్పుకనుమలు. ఆ పర్వతశ్రేణుల మధ్య వ్యాపించిన మహారణ్యమే మందసా రిజర్వ్ ఫారెస్టు. భయంకరమైన క్రూర మృగాలకూ, విష సర్పాలకు ఆటపట్టు ఆ మహారణ్యం. ఆ తూర్పు కనుమలలోని ఎత్తయిన శిఖరమే 'మహేంద్రగిరి.' సముద్ర మట్టానికి సుమారు ఐదు వేల ఐదువందల అడుగుల యెత్తుంటుంది ఆ గిరి శిఖరం."

ప్రసాదరావు తమ కిదంతా ఎందుకు చెబుతున్నాడో అర్థంగాక తెల్లబోయి చూస్తున్నారు చంద్రం, రాంబాబు.

వారి ముఖకవళికలను గమనించాడు ప్రసాదరావు. ఒక్క క్షణం చెప్పడం ఆపాడు.

"ఈ మహేంద్రగిరికీ, నేను చెప్పబోయే ఆ ప్లాన్ కూ చాలా దగ్గర సంబంధం వుంది. అందుకే మీకు ఇదంతా చెబుతున్నాను. మీకేమైనా విసుగ్గా వుందా....?"

వారి కళ్ళలోకి నూటిగా చూస్తూ అడిగాడు ప్రసాదరావు.

ఆ చూపులకు చంద్రం కాస్త యిబ్బందిగా కదిలాడు.

"లేదు. ఇంటరెస్టింగ్ గానే వుంది చెప్పండి" అన్నాడు చంద్రం నవ్వుతూ.

వాళ్ల ముగ్గురినీ ఒక్కసారి పరికించి చూసి, గొంతు సవరించుకున్నాడు ప్రసాదరావు.

"అవి నేను మందసా రిజర్వ్ ఫారెస్టులో అటవీ శాఖాధికారిగా పనిచేస్తున్న రోజులు. ఆ రోజులలో నేను తరచుగా ఒక కథ వింటుండేవాడిని. మొదట యేదో కథలే అని కొట్టిపారేసినా....పదిమంది నోటా అదే కథ వినేసరికి ఆ కథ నాలో కొంత ఇంటరెస్టుని రేకెత్తించిందనే చెప్పాలి.

కొన్నేళ్ళ తర్వాత నా జీవితంలో జరిగిన ఒక సంఘటన నేను ఆ కథను నిజంగా నమ్మేటట్లు చేసింది.

మహేంద్రగిరి శిఖరంమీద ఒక శబర గూడెం వుంది. విచిత్రం ఏమిటంటే ఆ గూడెంలో కేవలం పదకొండు కుటీరాలు మాత్రమే వుంటాయి. అందులో పదకొండు కుటుంబాలు మాత్రమే జీవిస్తుంటారు. అది వారి ఆచారం. యిప్పటికి కూడా ఆ ఆచారం నిర్విఘ్నంగా కొనసాగుతుంది.

మహేంద్రగిరి పర్వతంమీద ఎక్కడో ఒక రహస్యమైన గుహ వుంది. అది భయంకరమైన విషనాగులకు నిలయం. ఆ గుహలో ఆ శబరులు కులదైవమైన నాగరాజు నిలువెత్తు విగ్రహం వుంది. అది పూర్తిగా బంగారంతో చేయబడింది. దాని కన్నుల స్థానంలో రెండు వజ్రాలు తాపడం చేయబడ్డాయి. అవి ప్రపంచంలోనే అరుదుగా లభ్యమయ్యే రెడ్ డయిమండ్స్.

ఎ గోల్డెన్ స్నేక్ విత్ రెడ్ డైమండ్స్!

ఆ గూడెం నాయకుడికి మాత్రమే ఆ గుహకు పోయే దారి తెలుసు. అతడు ప్రతి నెలా చవితినాటి రాత్రి ఒంటరిగా ఆ గుహకు పోయి ఆ నాగదేవతను పూజించే

వాడు.

ఆ గుహనే 'గుప్త మహేంద్రం' అని పిలుస్తారు.

ఆ 'గుప్త మహేంద్రం' రహస్యం గూడెం నాయకుడు తన మగబిడ్డకు గూడెం నాయకత్వం అప్పగించే సమయంలో మాత్రమే చెప్పేవాడు. అలా ఆ రహస్యం యెన్నో తరాలుగా వారి ప్రాణాలకన్నా మిన్నగా కాపాడబడుతోంది.

ఈ గుప్త మహేంద్రం రహస్యం మందసా మహారాజుకు యెలా తెలిసిందోగాని, ఎలాగైనా ఒక్కసారి ఆ గుహలోనికి ప్రవేశించి, ఆ బంగారు నాగేంద్రుని చూడాలనుకున్నాడు. మహేంద్రగిరిమీది శబర గూడెం నాయకుడ్ని కోటకు రప్పించి, తన మనసులోని కోరికను అతడికి చెప్పాడు మహారాజా.

మహారాజా కోరికను విని భయంతో వణకిపోయాడు శబర గూడెం నాయకుడు. తమ ఆచారాల్ని, గూడెం కట్టుబాట్లను తప్పి పరులకు ఆ గుప్త మహేంద్రపు రహస్యాన్ని చెప్పలేనన్నాడు.

కాని మహారాజా ఆ నాయకుడ్ని యెంతో ప్రాధేయపడ్డాడు. తను కేవలం ఆ నాగేంద్రుని దర్శించి వచ్చేస్తానని, ఆ గుప్త మహేంద్రం రహస్యం ఎవరికీ చెప్పనని ప్రమాణం చేశాడు మహారాజా. ఆ నాయకుడికి అంతులేని ధనాన్ని ఆశచూపాడు.

అంతటి మహారాజు మాటను జవదాటలేకో, లేక మహారాజా యిస్తానన్న ధనానికి ఆశపడో చిట్టచివరకు మహారాజాను ఆ గుహలోనికి తీసుకువెళ్ళడానికి అంగీకరించాడు ఆ గూడెం నాయకుడు.

ఒక చవితినాటి రాత్రి....

మందసా మహారాజు ఒంటరిగా మహేంద్రగిరి అడవులకు చేరుకున్నాడు. ముందుగా నిర్ణయించుకున్న ఒక సంకేత స్థలంలో మహారాజును కలిసాడు గూడెం నాయకుడు. రాజు కళ్ళకు గంతలు కట్టి తనవెంట నడిపించుకు వెళ్ళాడు.

చెట్లూ, పుట్టలూ, కొండలూ, గుట్టలూ దాటుకుంటూ వారిద్దరూ కొన్ని గంటలు నడిచారు. తరువాత యేదో సన్నని మార్గంగుండా ప్రాకుకుంటూ నడిచారు. అలా వారి ప్రయాణం మరికొంతసేపు సాగింది. నాయకుడు రాజు కళ్ళకు కట్టిన గంతలు విప్పాడు. కొన్ని క్షణాల వరకూ రాజుకు ఏమీ కనిపించలేదు. అంతా చిమ్మచీకటి.

మెల్ల, మెల్లగా కనులు విప్పుకొని చూసిన రాజుకు ఒక అద్భుతమైన కాంతి కనులు మిరుమిట్లు గొలిపింది.

ఎదురుగా ఒక విశాలమైన గుహ. అందులో కాంతులు వెదజల్లుతున్న బంగారు నాగేంద్రుని విగ్రహం. రాజు ఆ అద్భుత దృశ్యాన్ని చూసి నిశ్చేష్టుడైపోయాడు. భక్తితో ఆ నాగేంద్రునికి నమస్కరించాడు.

రాజును అక్కడే నిలబడమని సైగచేసి ఆ గుహ లోనికి ప్రవేశించాడు గూడెం నాయకుడు. నాగేంద్రుని విగ్రహం ముందు భక్తితో మోకరిల్లాడు. రాజు రెప్ప వేయకుండా అలాగే చూస్తున్నాడు.

ఆ నిశ్శబ్దాన్ని భంగం చేస్తూ....అప్పుడు వారికి వినిపించింది ఒక తీవ్రమైన నిశ్వాసం. నాగేంద్రుని విగ్రహం వెనుకనుండి జర, జరా ప్రాకుకుంటూ వచ్చింది ఒక భయంకరమైన సర్పం.

సుమారు పది, పన్నెండడుగుల పొడవున్న తెల్ల త్రాచు అది. ప్రపంచంలోనే అరుదైన సర్ప జాతులలో

ఆ 'శ్వేతనాగం' ఒకటి. భారతీయులు దేవతా సర్పంగా భావించి, పూజించే ఆ తెల్ల త్రాచు తోకమీదలేచి బుసలు కొట్టసాగింది.

రాజు ఆ శ్వేతనాగును చూసి నిలువెల్లా భయంతో కంపించిపోయాను.

ఎప్పుడూ ప్రసన్నంగా వుండే ఆ దేవతా సర్పం ఆ రోజు అలా కోపంగా బుసలు కొడుతుండటం చూసి నాయకుడు తెల్లబోయాడు.

క్షణ, క్షణానికి ఆ తెల్లత్రాచులో తీవ్రత అధికం కాసాగింది. ఏదో తెలియని భయంతో నాయకుని శరీరం గజ, గజ వణకసాగింది. పరిస్థితి విషమించిందని గ్రహించాడు అతడు. అతని పెదవులు సన్నగా ఏవో మంత్రాలను ఉచ్ఛరించసాగాయి. ఒక్కొక్క అడుగే వెనక్కు వేస్తూ ఆ గుహలోనుండి బయటపడ్డాడు నాయకుడు.

"నాగదేవరకు కోపమొచ్చింది దొరా.... కరుణించే దేవత కాళేయబూనింది. మంత్రంవేసి కట్టుకట్టినా. ఈ పూటకు గండం గడిచింది."

అంటూ వణుకుతున్న గొంతుతో రాజుతో అన్నాడు గూడెం నాయకుడు. వారిద్దరూ ప్రాణాలు బిగపట్టుకొని ఆ గుహ ప్రాంగణం నుండి బయటపడ్డారు.

సరిగ్గా ఆ రోజుకు మూడవనాడు పాము కాటుకు గురియై మరణించాడు నాయకుడు. ఒక విచిత్రమైన వ్యాధితో మంచంపట్టాడు మహారాజు. రాజ వైద్యులు ఎంత ప్రయత్నించినా ఆ వ్యాధి లక్షణాలేమిటో కూడా కనుక్కోలేక పోయారు. మూడు నెలలపాటు అలా మంచంమీనే ఆ వ్యాధితో క్షీణించి, క్షీణించి మహా రాజు కూడా మరణించాడు."

చెప్పడం పూర్తిచేశాడు ప్రసాదరావు.

"రియల్లీ ఇటీజ్ వండర్ ఫుల్." అన్నాడు చంద్రం. అతని గొంతులో ఏదో ఎగ్జయిట్ మెంట్. "ఇది కథేనా....? లేక, నిజంగా ఆ గోల్డెన్ స్నేక్ ఇప్పటికీ వుందంటారా?" సాలోచనగా అన్నాడు రాంబాబు.

"నేనూ ముందు కథే అని కొట్టిపారేసాను. కాని అది కథ కాదనీ....యింకా ఆ గుప్త మహేంద్రంలో ఆ "గోల్డెన్ స్నేక్" వుందని నమ్మకం పూర్తిగా కుదిరాకే ఈ పథకం తయారు చేశాను" అన్నాడు ప్రసాదరావు.

అంతవరకూ మౌనంగా వున్న కన్నారావు అప్పుడు పెదవి విప్పాడు. "యిప్పటికీ మహేంద్రగిరిమీద ఆ శబర గూడెం వుంది కదూ?"

"ఉంది "అంటూ 'ఏం' అన్నట్లు చూశాడు ప్రసాదరావు.

"అయితే ఆ శబర గూడెం నాయకుడికి ఆ గుప్త మహేంద్రం రహస్యం తెలుస్తూంది కదా...." అంటూ ఆలోకిలో ఆపేసాడు కన్నారావు.

చిన్నగా నవ్వాడు ప్రసాదరావు.

"లేదు. అర్ధాంతరంగా పాము కాటుకు గురియైన ఆ నాయకుడు తన కుమారుడికి ఆ రహస్యం చెప్పకుండానే మరణించాడు. అప్పటినుండీ..గుప్త మహేంద్రం రహస్యం గుప్తంగానే వుండిపోయింది."

రెండు క్షణాలు ఆ కుటీరంలో నిశ్శబ్దం నాట్యం చేసింది.

ఊపిరికూడా తీయకుండా ప్రసాదరావు యింకా ఏం చెబుతాడా అని ఉత్సుకతతో చూస్తున్నారు ఆ

ముగ్గురూ.

ప్రసాదరావు మళ్ళీ చెప్పడం ప్రారంభించాడు.

"మందసా రిజర్వ్ ఫారెస్టులో పనిచేస్తున్న రోజు లలో పదిమంది నోటా అదే కథ.... అంటే యింతకు ముందు మీకు చెప్పినది.... వింటూం డేసరికి నాకు కూడా ఆ కథపట్ల ఒక రకమైన ఆసక్తి ఏర్పడింది. దాని గురించి పూర్తి వివరాలు సేకరించడానికి ప్రయత్నించ సాగాను. ఆ శబర గూడెం నాయకుడు 'భీమో'ను మెల్ల మెల్లగా లొంగదీసుకున్నాడు.

అయితే అతనికి గుప్త మహేంద్రం రహస్యం తెలియ దని తేటతెల్లమయింది. కాని .... 'గుప్త మహేంద్రం' వున్నట్లు అందులో 'బంగారు నాగ విగ్రహం' ఉన్నట్లు అతడి మాటల వలన ధృవపడింది.

'గుప్త మహేంద్రం' రహస్యాన్ని తెలుసుకునే మార్గం యింకేమైనా వుందేమోనని .... ఆ శబరగూడెం నాయ కుడ్ని ఎన్నో విధాల ప్రశ్నించాను. యెంతో డబ్బు ముట్టచెప్పాను. మన ప్లాన్ సక్సెస్ అయితే అతడికి కూడా ఒక వాటా యిస్తానని ఆశ పెట్టాను. చివరకు.... గుప్త మహేంద్రం రహస్యాన్ని కనుగొనగలిగే ఒకే మార్గాన్ని తెలుసుకోగలాను."

"ఏమిటది....?" ఆత్రంగా అడిగాడు చంద్రం.

"ఆ గుప్త మహేంద్రానికి పోయే త్రోవ ఒక పులి చర్మంపై చిత్రీకరింపబడింది. అయితే ఆ ప్లాన్ గీయ బడిన చర్మం పటం ఎక్కడో నిగూఢంగా నిక్షిప్తం చేయబడి వుంది. దానికి రక్షణగా ఒక కాల సర్పం వుంటుంది. దానిని 'కళింగనాగు' అంటారు కాని....ఆ

ప్లాన్ వ్రాయబడ్డ ఆ రహస్య స్థలం మాత్రం యెక్కడో ఆ నాయకుడికి తెలియదు.

రాత్రీ, పగలూ నాకు ఇవే ఆలోచనలు.

కొన్ని కోట్ల రూపాయలు విలువచేసే ఆ 'గోల్డెన్ స్నేక్' నిజంగా వుందని తెలిసాక.... దాని ఆలోచనలతో నాకు రాత్రుళ్ళు నిద్రపట్టేదికాదు.

నాకో విచిత్రమైన ఆలోచన వచ్చింది. ఆ రహస్య స్థలం దగ్గరకు మనం వెళ్ళలేం. ఎందుకంటే—అది ఎక్కడుందో మనకు తెలియదు కాబట్టి.

చైనాలో ఒక సామెత వుంది. 'నీవు ఎవరిదగ్గరికైనా వెళ్ళలేనప్పుడు—వారినే నీ దగ్గరకు రప్పించుకో' అని దాని అర్థం.

ఆ ప్లాన్ గీయబడిన చర్మం మన దగ్గరకు రాలేదు. దానికి జీవం లేదు గనుక. కాని జీవం వున్న 'కాల సర్పం' రాగలదేమో!

కొన్ని సంవత్సరాలుగా ఆ రహస్య స్థలంలోనే కాపురం వుంటున్న కాల సర్పాన్ని మన దగ్గరకు రప్పించుకోగలిగితే.... దానిని విడిచిపెట్టిన మరుక్షణం.... అది ఖచ్చితంగా ఆ రహస్య స్థలాన్నే చేరుకుంటుంది.

అప్పుడు ఆ సర్పాన్ని వెంబడించగలిగితే.... చాలు! ఆ ప్లాన్ చేతికి చిక్కినట్లే.

నా మనసులోని ఆలోచన వినినంతనే నాయకుడు ఆనందంతో ఎగిరి గంతులేసాడు.

'నాగ బంధం' అనే మంత్ర విద్య వుందట. ఆ మంత్ర విద్య ప్రభావంతో మనం యే సర్పాన్నయినా మన దగ్గరకు రప్పించి బంధించవచ్చుట. ఆ రోజే నాయకుడి గుడిసెలో ఆ పూజకు రహస్యంగా ఏర్పాట్లు చేయ

బడ్డాయి. ఆ శబర గూడెంలో మిగిలిన గుడిసెలకు కాస్త దూరంగా నాయకుడి గుడిసె ప్రత్యేకంగా నిర్మింపబడింది.

నాయకుడు తన గుడిసెను గోమయంతో అలికాడు. అలికిన ఆ గుడిసె మధ్యలో ఒక ముగ్గు వేశాడు. అది ఒక విచిత్రమైన ముగ్గు. నాలుగు పాములు ఒకదానితో నొకటి పెనవేసుకొని ఉన్నట్లు ఉంది ఆ ముగ్గు. ఆ నాలుగు పాముల తలలూ నాలుగు దిక్కులకేసి ఉన్నవి. అవి నాలుగు రంగులలో తీర్చబడ్డాయి. ఒకటి ముగ్గు పొడి, రెండవది పసుపు, మూడవది కుంకుమ, నాల్గవది బొగ్గుపొడి.

ఇలా నాలుగు రంగులలో ఆ నాలుగు పాములూ మెరుస్తున్నాయి. ఆ ముగ్గు మధ్య కొన్ని అస్థికలను పెట్టాడు నాయకుడు. అవి సర్పాస్థికలు.

తలంటి స్నానంచేసి ఆ ముగ్గుకు ఉత్తరదిశలో కూర్చున్నాడు నాయకుడు. అతని యెదుట ఒక చిన్న మట్టి ప్రమిదలో కొన్ని అక్షతలు ఉన్నాయి. అయితే అవి మామూలు అక్షతలు కావు. రక్తాక్షతలు. నాయకుని పెదవులు మెల్లగా యేవో మంత్రాలను ఉచ్చరించసాగాయి. అతడి కుడిచేయి యాంత్రికంగా ఆ రక్తాక్షతలను ఆ ముగ్గులోని సర్పాస్థికలపై వేయసాగింది.

ఆ గుడిసెలో ఒక మూలనున్న ఒక పెద్ద వెదురుబుట్ట చాటున దాక్కొని ఉన్నాను నేను. క్షణ క్షణానికి నాలో యేదో తెలియని టెన్షన్ పెరిగిపోసాగింది. అంతలో ఏదో బరువుగా ఊపిరి విడుస్తున్న ధ్వని వినిపించింది. తల త్రిప్పి చూశాను.

అంతే!

అప్పుడు నేను చూసిన భయానక దృశ్యంతో నేను

ఊపిరితీయడం కూడా మరచిపోయాను. నా కళ్ళతో నేను చూడకుంటే బహుశా యింకెవరైనా చెప్పినా నేను నమ్మేవాణ్ని కాదేమో!

సుమారు పన్నెండడుగుల పొడవున్న ఒక కళింగ నాగు జర, జరా ప్రాకుతుంటూ ఆ గుడిసెలోకి ప్రవేశించింది. బాగా ముదిరిన తాడిపండు రంగులో వుంది దాని శరీరం. అది కేవలం కళింగభూమిలో మాత్రమే కనిపించే నల్లత్రాచు. ది రియల్ కింగ్ కోబ్రా.

అది ఆ ముగ్గు మధ్య చుట్టలు చుట్టుకొని పడగ విప్పి బుసలుకొట్టసాగింది. ఆ కింగ్ కోబ్రాను చూసేసరికి నాకు ముచ్చెమటలు పోశాయి. భయంతో దానివంకే చూడసాగాను.

చుట్టలు చుట్టుకొని వున్నా—నిలువెత్తు పొడవు లేచింది కింగ్ కోబ్రా. పెద్ద ఏనుగు చెవులా వున్న తన పడగను ముందు వెనుకలకు ఊపుతూ—భయంకరంగా బుసలు కొడుతూంటే నా పై ప్రాణాలు పైనే పోయాయి.

శబర నాయకుడు మాత్రం నిశ్చలంగా దానివంకే చూస్తూ మంత్రాలను వల్లించసాగాడు. అతడి యెడమ చేతిలో వున్న ఒక విచిత్రమైన ముల్లుకర్రను ఆ పాము పడగ చుట్టూ మూడుసార్లు త్రిప్పాడు. తరువాత ఆ ముల్లుకర్రను ద్వారంవైపు చూపాడు.

అద్భుతం!!

అంత భయంకర సర్పం తన పడగ వంచింది. నాయకుని సంజ్ఞను అర్థం చేసుకున్నట్లు....ఆ గుడిసె బయటకు జర, జరా ప్రాకసాగింది. ఆ కింగ్ కోబ్రాను జాగ్రత్తగా అనుసరించాం మేమిద్దరం.

సుమారు రెండుగంటలసేపు సాగింది మా ప్రయాణం. ముళ్ల పొదలు గీచుకోవడంతో మా శరీరాల నుండి రక్తం కారుతోంది. కొన్ని ప్రదేశాలలో ప్రాకుతుంటూ వెళ్ళవలసి వచ్చింది. మా మోకాళ్ళు కొట్టుకుపోయాయి. అయినా మొండి పట్టుదలతో ఆ 'కింగ్ కోబ్రా'ను వెంబడించాం.

చిట్టచివరకు ఆ 'కళింగ నాగు' ఒక దట్టమైన వెదురు తోపులో ప్రవేశించింది. దాని వెనుకే ముందుకు అడుగు వేయబోయిన మేము కరెంట్ షాక్ కొట్టినట్లు ఆగి పోయాం.

ఎంత ధైర్యం గలవాడయినా భయంతో వణికిపోయే దృశ్యం అది. నా గొంతు తడి ఆరిపోయింది. భయంతో నా నాలుక పిడచగట్టుకుపోయింది. శిలా విగ్రహాల్లా అలాగే నిలుచుండిపోయాం మేము.

ఆ వెదురుతోపు నిలువెత్తు పాముల పుట్టలతో నిండి ఉంది.

ఒకటీ.... రెండూ కాదు. కొన్ని వందల పుట్టలు. ఆ పుట్టలపైనా....ఆ తోపు మధ్య నేలమీదా బుసలు కొడుతూ సంచరిస్తున్నాయి వివిధ రకాల విషసర్పాలు. కొన్ని పుట్టల రంధ్రాలలో నుండి సగం వచ్చి పడగలు విప్పి ఆడుతున్నాయి.

ఆ పుట్టలనూ....ఆ భయంకరమయిన విషసర్పాలనూ చూస్తుంటే 'నాగలోకమేమో' అనిపిస్తూంది ఆ వెదురు తోపు. అన్ని వేల సర్పాలను చూసేసరికి నాకు వెన్నులో నుండి చలి పుట్టుకొచ్చింది.

ఆ వెదురుతోపు మధ్యనున్న ఒక ఎత్తయిన పుట్టవద్దకు పోయి ఆగింది మేము వెంబడించి వచ్చిన కళింగనాగు. ఆ

పుట్ట ప్రక్కన భూమిలో పాతబడి ఉంది ఒక నల్లరాతి ఫలకం. దానిపై రెండు పాములు ఒకదాని నొకటి పెన వేసుకొని ఉన్నట్లు చెక్కబడి ఉంది.

శబర నాయకుడు భీమో ఒక్కక్షణం తీక్షణంగా ఆ కళింగ నాగువంక చూశాడు. ఆ పుట్టమీద చుట్టలు చుట్టుకొని పడగవిప్పి ఆడుతుంది ఆ సర్పం.

"దొరా! చూసినావా ఆ నాగశిలను. నాగదేవర దానినే కాపుతుందది. నీ వీడనే నిలు. నే బోయి వస్తా" అంటూ వెదురుతోపులోనికి అడుగు పెట్టాడు భీమో.

అతడి పెదవులు ఏవో మంత్రాలను ఉచ్ఛరించ సాగాయి. దారికి అడ్డంగా వస్తున్న సర్పాలను చేతి లోని ముల్లుగర్రతో తప్పిస్తూ ఆ శిలాఫలకాన్ని సమీ పించాడు భీమో. మొలనున్న పిడిబాకుతో నేలను త్రవ్వి ఆ నాగశిలను పైకి తొలగించాడు. ఆ నాగశిల క్రింద పాతిపెట్టబడి వుంది ఒక ఇనుపరేకు గొట్టం. మూత వేయ బడి ఉన్న ఆ గొట్టాన్ని తీసుకొని నా దగ్గరకు వచ్చాడు భీమో.

మరుక్షణం మే మిద్దరం ఆ వెదురుతోపుని వీడి నాయ కుని కుటీరానికి బయలుదేరాం.

కుటీరంలో నాయకుడు ఆ రేకుగొట్టపుమూతను తొలగిం చాడు.ఆ రేకుగొట్టంలోనుండి జారిపడింది ఒక పులిచర్మపు పటం. విచిత్రమైన రేఖలతో దానిపై గీయబడి ఉంది ఒక మార్గం. కొండలూ, అడవులూ....రంగులతో చిత్రీకరింప బడ్డాయి ఆ పటంమీద. ఎన్నో సంవత్సరాలయినా చెక్కుచెదరకుండా ఉన్న ఆ పటాన్ని చూసి ఆశ్చర్య పోయాను నేను.

ఆపటం మీదనున్న మార్గాన్ని జాగ్రత్తగా పరిశీలించాం నేనూ....భీమా! మా ఇద్దరి అంచనా తప్పు కాకుంటే .... ఆపటం మీద గుర్తింపబడ్డది .... గుప్త మహేంద్రానికి....త్రోవ.”

అంతవరకూ చెప్పి ఆపాడు ప్రసాదరావు.

అంతవరకూ ఎంతో ఉత్సుకతో ప్రసాదరావు చెప్పినదంతా వింటున్న ఆ ముగ్గురూ తాము మహేంద్రగిరి అడవులలో....ఆ వెదురు తోపులలో....కళింగ నాగును చూస్తున్న అనుభూతిని పొందారు.

ఆ రాత్రి చాలా పొద్దు పోయేవరకూ ఆ నలుగురి మధ్యా చర్చలు కొనసాగుతూనే వున్నాయి. వారు అడిగే ప్రతి ప్రశ్నకూ ఓపికగా సమాధానాలివ్వసాగాడు ప్రసాదరావు.

5

పర్వతాలు ఎక్కడానికి అనువైన వస్త్రాలు ధరించారు వారు.

జీన్స్ పాంట్, ఫుల్ స్లీవ్స్ బనియన్....కేట్స్....శేవ్ .... చేతిలో గొడుగు కర్రలాంటి హేండ్ స్టిక్. పర్వతాలు ముఖ్యంగా నిట్టనిలువుగా వున్న వాటిని ఎక్కేటప్పుడు ఈ స్టిక్ ఎంతో ఉపకరిస్తుంది.

వారి భుజాలపై చిన్న కిట్ వుంది. అందులో వాటర్, టార్చ్‌లైట్, చిన్న టవల్....విషానికి విరుగుడు అయిన ఇంజక్షన్ బాటిల్, సిరంజ్ లాంటి చిల్లర సామానులు వున్నాయి. నడుముకున్న బెల్టుకు చిన్న పేమ్కవ్ వ్రేలాడుతుంది.

జేబులోనుండి నాలుగు బండ్లను తీశారు. అవి చిన్న పిల్లలు ఆడుకునే రెండడుగుల పొడవు ఒక అడుగు

వెడల్పు వున్న చిన్న చిన్న లాగుడు బండ్లు. కాకుంటే అవి పెట్టెల ఆకారంలో వున్నాయి. వాటికి నాలుగు చక్రాలు బిగింపబడి వుండటంచేత వాటిని సునాయాసంగా లాక్కొని పోవచ్చు. ఆ బండ్లకు వున్న త్రాళ్ళను తమ నడుములకు కట్టుకున్నారు ఆ నలుగురూ.

వీటన్నిటికీ ముందే తాము వచ్చిన జీప్‌ను జీబురుగా వున్న పొదలమధ్య పెట్టాడు. కాసిన్ని కొమ్మలూ ... రెమ్మలు కొట్టుకొచ్చి జీప్ పైన కప్పారు. యిప్పుడు అక్కడ 'జీప్' ఒకటి దాచబడిందనే అనుమానం కూడా ఎవరికీ రాదు.

అన్నీ సరిచూసుకున్నాక ప్రసాదరావు ముందు తూర్పు కనుమలవైపు దారి తీస్తుంటే వెనకగా మిగిలిన వారు కూడా ఆ దుర్గమారణ్యంలో ప్రవేశించారు.... కన్నారావు చేతిలో పొడవాటి తల్వార్ వుంది. దానితో వారికడ్డంగా వున్న ముళ్ళకంపల్నీ కొమ్మల్నీ నరుకుతున్నాడు.

సుమారు రెండు కిలోమీటర్లు సాగి వుంటుంది వారి ప్రయాణం. అంతవరకూ మౌనంగా వున్న 'చంద్రం' ఉన్నట్లుండి అడిగాడు.

"శబర నాయకుడు భీమో ....కనిపించడం లేదేమిటి ప్రసాదరావుగారూ?" అనగా ప్రసాదరావు ఒక్కసారి తడబడ్డాడు. అయితే అది కేవలం క్షణంసేపు మాత్రం. తరువాత నవ్వుతూ చంద్రాన్ని చూశాడు.

"బహుశా, భీమో మనకు కలియకపోవచ్చు చంద్రం. వారి కులదైవమైన బంగారు నాగేంద్రుని ముక్కలుగా చేసి మనం ఈ చిన్న పెట్టెలలో పేర్చుకొని తీసుకొని పోవడానికి....మహేంద్రగిరి వచ్చామని గాని....మనకు

నాయకుడు భీమో సహకారం వుందనిగాని ఎట్టి పరిస్థితులలో బయటకు పొక్కినా అది భీమో ప్రాణాలకే ప్రమాదకరం. అందుకే భీమో డైరెక్టుగా సీన్‌లోకి రాడు. మన మే మన తంటా లేవో పడి ... ఆ నిధిని చేజిక్కించుకోవాలి.

అయితే .... ఆ ప్లాన్ సంపాదించడానికి శ్రమపడినందుకు ప్రతిఫలంగా ఆ రెడ్ డయిమండ్స్‌లో ఒకటి అతనికి యివ్వాల్సి వుంటుంది. మిగిలినది మీకు యింతకు క్రితమే చెప్పానుగా. ఈ ప్లాన్ కు యింతగా శ్రమించిన నాకు చెందుతుంది.

యిక గోల్డెన్ స్నేక్ అంటారా....అది నలుగురం సమానంగా పంచుకుంటాం. అది మాత్రం తక్కువా. కొన్ని మణుగుల బంగారు వుంటుంది అది" అన్నాడు ప్రసాదరావు.

ప్రసాదరావు నాయకుడు భీమో గురించి చెప్పినది శుద్ధ అబద్ధం. ప్రసాదరావు, భీమో 'గుప్త మహేంద్రం' ప్లాన్ సంపాదించిన పదిరోజుల్లోనే 'భీమో' పాము కాటుకు గురై మరణించాడు.

భీమో పాము కాటుకు మరణించాడన్న విషయం కప్పిపుచ్చాడు ప్రసాదరావు. నిజం చెబితే తన సహచరులు భయంతో వెనుదిరిగితే....? అసలు 'భీమో' చనిపోవడం వల్ల కదా..పాముల్లో తిరిగే రాంబాంబునీ, కరాటే వీరుడు చంద్రాన్ని తన పార్ట్‌నర్స్‌గా చేసుకున్నది.

ప్రసాదరావు మెదడులో ఏవో ఆలోచనలు. తన వాటాకు ఆ రేర్ రెడ్ డయిమండ్స్ యింకా గోల్డెన్ స్నేక్‌లో భాగం వస్తాయి. కాని నాయకుడు భీమో

చనిపోవడంచేత తాము మరింత జాగ్రత్తగా వుండాలి. ఒక వంక క్రూరమృగాలు, విషసర్పాలు, మరో వంక శత్రువులు .... వీరందరినీ జాగ్రత్తగా వాచ్ చేస్తూ తమ ప్రయాణం కొనసాగించాలి.

ఆలోచనలతో ముందుకు అడుగులేస్తున్న ప్రసాద రావు, గభాలున కన్నారావు తన జబ్బ పట్టుకొని లాగే సరికి ఉలిక్కిపడి ఆగాడు. ఎదురుగా కనిపించిన ఒక భయంకరమైన దృశ్యం....చూసేసరికి ఒడలు జలదరించింది.

తన చేతిలోని తల్వార్‌ను ప్రసాదరావుకు యిచ్చి.... భుజంమీదనున్న రైఫిల్‌ను తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు కన్నారావు.

రాంబాబు, చంద్రం మాత్రం ఆసక్తిగా అటే చూస్తున్నారు.

వీరు నిలుచున్న ప్రదేశానికి సుమారు పది, పదిహేను అడుగుల దూరంలో బాట ప్రక్కనున్న చెట్ల గుబురుల మధ్యనుండి కన్పిస్తూంది ఒక భయంకరమైన పోరాటం.

పదిహేను అడుగులకన్నా పొడవున్న కొండచిలువతో ఒక చిరుతపులి హోరా హోరీగా పోరాడుతుంది. కొండ చిలువకు దూరంగా వుంటూ దాని తలను తన పంజాతో చితకగొట్టాలని ప్రయత్నిస్తూంది చిరుత. చిరుతను తన శరీరంతో బంధించి దాని ఎముకలను నుగ్గు నుగ్గు చేయాలని చూస్తూంది కొండచిలువ. ఎప్పుడూ బద్ధకంగా మెల్లగా కదిలే కొండచిలువలో అంత వేగం, షార్ప్ నెస్ వుంటాయని ఆ పోరాటం చూడనివారు యెవరూ నమ్మలేరు.

చిరుత పంజా దెబ్బలు అప్పటికే ఆ కొండచిలువ

శరీరంపై పడి రక్తం స్రవిస్తుంది.

అప్పటికే కొండచిలువ తోక ఆ పులి శరీరంపై రెండు చుట్టలు చుట్టేసింది.

చిరుతపులి భయంకరంగా గర్జించింది.

మెల్ల మెల్లగా కొండచిలువ తన శరీరాన్ని పూర్తిగా ఆ చిరుతపులి చుట్టూ బిగించింది. కొండచిలువ తన శరీరాన్ని మరింత బిగించేసరికి బాధతో అరవసాగింది చిరుత పులి. తన నోటికి అందిన కొండచిలువ శరీరాన్ని గట్టిగా కరిచింది. పంజా ఎత్తి దాని శరీరంపై బలంగా బాద సాగింది.

అప్పుడు వినవచ్చిన విచిత్రమైన శబ్దాన్ని విని ఉలిక్కి పడ్డారు ఆ నలుగురూ.

అది .... అది .... చిన్న పిల్లవాడి ఏడుపులా వుంది. గుక్కపట్టి ఏడుస్తున్న పిల్లవాని కంఠంలా వుంది ఆ స్వరం.

ఆశ్చర్యంతో చుట్టూ చూశారు వారు.

కాని....ఎక్కడా ఏం కన్పించటం లేదు. అడవిలో ఈ పిల్లవాని ఏడుపేమిటూ అన్న సందేహం వారి మన స్సులను పీడించసాగింది.

అదే క్షణంలో వారికి ఈసారి మరింత స్పష్టంగా వినిపించింది ఆ పిల్లవాని ఏడుపు. ఆ ఏడుపు వస్తున్న దిక్కుకేసి కేంద్రీకరించారు వారి చూపులను.

ఆ స్వరం యెవరిదో అర్థం చేసుకునేసరికి వారి అర చేతులకు చెమటలు పట్టాయి. కనుగ్రుడ్లు ఆశ్చర్యంతో పెద్దవయ్యాయి.

చిన్న పిల్లవాడి ఏడుపులా వినిపిస్తున్న ఆ స్వరం బాధతో అరుస్తున్న కొండచిలువది.

"మై గుడ్ నెస్! ఈ అడవిలో యెప్పుడైనా చిన్న

పిల్లాడి ఏడుపు విని పరుగెత్తుకొని వస్తే....ఇలా కొండ చిలువల నోట్లో పడటమే" అన్నాడు కన్నారావు.

మరో రెండు నిముషాలు వారు ఆ పోరాటాన్నే చూశారు.

కన్నారావు మిగిలిన వారివైపు చూసి, యిక పదండి అన్నట్లు సైగ చేశాడు. చప్పుడు చేయకుండా మెల్లగా అడుగులు వేస్తూ వారు ఆ ప్రదేశాన్ని విడచి దూరంగా సాగిపోయారు.

సుమారు అర ఫర్లాంగు దూరం నడిచినంతవరకూ దారిలో ఎవరూ గొంతు విప్పలేదు.

మొదట గొంతు విప్పింది కన్నారావు.

"వాటి పోరాటం ఇంతట్లో ఆగేదికాదు. వాటికోసం నిరీక్షించడంకన్నా మనం దూరంగా తొలగిపోవడమే మంచిది."

రాంబాబు, చంద్రం మామూలు మనుషులు అవడానికి వారికి మరో అరగంట పట్టింది. నాగరిక ప్రపంచంలో పుట్టి పెరిగిన వారికి యిలా కీకారణ్యాల్లో, ఈ క్రూర మృగాల మధ్య ప్రయాణం చేయడం ఎంత థ్రిల్లింగ్ గా వుందో, అంత భయంగానూ వుంది.

మధ్యాహ్నం సమయానికి వారు ఒక పర్వత శిఖరానికి చేరుకున్నారు. ఎండ తీక్షణంగా వుంది. వేడిగాల్పులు ముఖాన్ని కాల్చేస్తున్నాయి. కొండప్రాంతాలలోని ప్రత్యేకతే అది. పగలంతా విపరీతమైన ఎండ, వేడి. రాత్రి కావస్తున్నకొద్దీ మంచు, చలి.

ఒక పెద్ద చెట్టు మొదట్లో కూర్చున్నారు వారు.

తన చేతిలోవున్న తుపాకితో ఒక నెమలిని వేటాడి చంపాడు కన్నారావు. మందసా అడవులు నెమళ్ళకు

పుట్టినిల్లు. దాని ఈకలు తీసేసి అప్పటికే ప్రోగుచేసిన చితుకుల మంటలో వేసి ఆ నెమలిని కాల్చాడు కన్నారావు. కాలిన మాంసం వాసన వారి ఆకలిని మరింత రెట్టింపు చేసింది.

ప్రసాదరావు రాలిన పండుబాదం ఆకులను ఏరి తెచ్చాడు. ఆ ఆకులతో కాలిన మాంసాన్ని వుంచుకొని, కిట్స్‌లో తెచ్చుకున్న సాల్టు, పెప్పర్ చల్లుకొని తిన్నారు వారు.

'ఆకలి రుచి ఎరగదంటారు' అది నిజమే! లేక నిజంగా ఆ కాల్చిన నెమలి మాంసం అంత రుచిగా వుందో....లొట్టలు వేసుకొని తినసాగారు వారు.

వాటర్ బాటిల్ లోని నీటిని త్రాగి ఆ చెట్టు మొదట్లో కాసేపు విశ్రమించారు వారు. వెల్లకిలా పడుకున్న చంద్రానికి తన తలపైన వున్న కొమ్మమీద పెద్ద తేనె పట్టు కనిపించింది. తన ప్రక్కన పడుకున్న రాంబాబును తట్టి లేపాడు చంద్రం. కొమ్మనుండి వ్రేలాడుతున్న తేనెపట్టును చూపించాడు.

చంద్రం మాటలకు వారికి కాస్త దూరంలో పడుకొని వున్న కన్నారావు, ప్రసాదరావు వారివైపు చూశారు.

"హేయ్! లెటజ్ గెట్ దట్ హనీ" అంటూ ఒక పెద్ద గులకరాయిని తీసుకున్నాడు చంద్రం.

తేనెటీగలలో కొండ తేనెటీగలు మరింత ప్రమాదకరమైనవి. వాటిని మనం రెచ్చగొట్టామా అవి మనను కొన్ని మైళ్ళ దూరం తరిమిగొట్టక వదలవు. చంద్రం చేతిలోని గులకరాయిని చూసి అతడేం చేయబోతున్నాడో తెలిసేసరికి ప్రసాదరావు వెన్నులో నుండి చలి పుట్టుక వచ్చింది.

"చంద్రం.... ఆగు" అని ప్రసాదరావు అరిచేలోపలే..

చంద్రం చేతిలోని రాయి సూటిగా వెళ్ళి ఆ తేనె పట్టుకు తగిలి జల జలా తేనె ధారగా కారసాగింది. రాంబాబు దోసిలిలో ఆ తేనెను పట్టి ఆత్రంగా త్రాగ సాగాడు.

అప్పుడు వినవచ్చింది వారికి 'ఝుంయ్ం' మన్న ఒక భయంకర శబ్దం. రెండువేల అడుగుల ఎత్తున వెళ్ళాల్సిన జెట్ ప్లేన్ క్రిందకు వస్తే చెవులు చిల్లిపోయేలా విని పించే శబ్దం అది. వారు తలలు పైకెత్తారు.

కొన్ని వేల అడవి తేనెటీగలు చెల్లాచెదరై ఆ పట్టు చుట్టూ తిరుగుతున్నాయి.

వాటిని చూసిన మరుక్షణం రియాక్టయ్యాడు ప్రసాద రావు. చివుక్కున లేచి లోయలోకి పరిగెడుతూ గట్టిగా అరిచాడు.

"రన్....రన్ ఫ్రెండ్స్.... లెటజ్ గెట్ అవుటాఫ్ దిస్ హెల్."

ప్రసాదరావు మాటలు చెవిన బడిన మరుక్షణం మిగి లిన ముగ్గురూ లేచి పరుగెత్తసాగారు.

కాని అప్పటికే చంద్రం, రాంబాబులను పూర్తిగా ఎటాక్ చేశాయి ఆ 'వైల్డ్ బీజ్'.

సుమారు రెండు ఫర్లాంగుల దూరం పరుగెత్తారు వారు. ఆయాసంతో గుండెలు ఎగిరెగిరి పడుతున్నాయి. వారి తలల పైనసే ఎగురుతుంటూ వెంటాడుతున్నాయి ఆ అడవి తేనెటీగలు. ఆగిన మరుక్షణం తమ శరీరాల్ని అవి తూట్లు తూట్లుగా పొడిచి చంపేస్తాయని వారికి తెలుసు. అందుకే ప్రాణాలు అరచేతిలో పెట్టుకొని మరీ పరుగెడు తున్నారు వారు.

కొన్ని గజాల దూరంలో కన్పిస్తున్న చిన్న కొండ వాగును చూసేసరికి ప్రాణాలు లేచివచ్చాయి ప్రసాద రావుకు. కొండమీద నుండి జారిపడుతున్న నీరు అక్కడ చిన్న మడుగులా యేర్పడింది. ఆ మడుగువైపు పరుగెత్త సాగారు వారు.

అప్పటికే వారి మెడపైనా బుగ్గలమీదా, పెదిమల పైనా ఆ తేనెటీగలు కుట్టడంతో భయంకరంగా వాచి పోయాయి. ప్రసాదరావు ఆ మడుగు ఒడ్డుకు చేరిన మరు క్షణం ఆలస్యం చెయ్యకుండా అందులో దుమికాడు. అతన్ని అనుసరించారు మిగిలిన ముగ్గురూ.

నీటిలో తల కూడా ముంచి ఊపిరి బిగపెట్టడం.... తల ఒక్కసారి పైకి పెట్టి బలంగా ఊపిరి తీసుకోవడం. తలలు పైకి తేసరికి యెటాక్ చేయసాగాయి తేనె టీగలు. చటుక్కున తలలు నీటిలోనికి లాక్కునేవారు వారు.

ఇలా అరగంటసేపు గడిచేసరికి తేనెటీగలు వెనుతిరి గాయి. తమ దృష్టిపథం నుండి ఆ 'వైల్డ్ బీస్' కను మరుగయ్యాక చాలాసేపటికి వారు ఆ మడుగు నుండి బయటకు వచ్చారు.

గట్టుమీద తమ బట్టలు ఆరబెట్టుకొని కూర్చున్నారు.

"సారీ! యిలా అవుతుందని అనుకోలేదు" అన్నాడు చంద్రం, తల దించుకుంటూ. ఎక్కువగా వాటి కాట్లకు గురి అయింది అతడే. అతని మొహం అంతా ఉబ్బి పోయి ఉంది.

"ఇట్సాల్ రైట్ చంద్రం! టేక్ ఇట్ ఈజీ!" అంటూ చంద్రాన్ని అనునయించాడు ప్రసాదరావు.

కన్నారావు అటూ యిటూ ఉన్న పొదల నుండి

యేవో ఆకులను యేరి వాటి పసరు పిండి తేనెటీగలు కుట్టిన స్థలాలలో వ్రాశాడు. ఆ ఆకుపసరు వ్రాసి గట్టిగా రుద్దుకొనేసరికి.... కాస్త బాధ తగ్గినట్లు అనిపించింది వారికి.

కాసేపు సేద తీర్చుకున్నాక వారు ప్రయాణానికి సిద్ధమయ్యారు. ప్రసాదరావు 'మ్యాప్'ను తీసి పరీక్షగా చూస్తూ చెప్పసాగాడు.

"మనం ఈ లోయ దాటితే మహేంద్రగిరి పర్వతాన్ని చేరుకుంటాం. అదిగో! ఆ కనిపించే ఎత్తయిన పర్వతమే మహేంద్రగిరి. చూశారా దాని శిఖరం! అర్ధ చంద్రాకారంలో ఉంది. అయితే ఈ లోయ అంచులో సుమారు ఏడెనిమిది కిలోమీటర్లు ప్రయాణించాల్సింది ఉంటుంది. ఈ లోయ ప్రాంతంలో మనం ముఖ్యంగా జాగ్రత్త వహించాల్సింది శబరుల గురించి.... వారి గూడెం ఈ ప్రాంతంలోనే ఉంది."

చెప్పడం ముగించి పటాన్ని కిట్ లో పెట్టుకొని ముందుకు నడవసాగాడు ప్రసాదరావు. కన్నారావు, చంద్రం, రాంబాబు అతడి వెనుకే అడుగులు వేస్తున్నారు.

చీకటిపడేవరకూ ఆగకుండా తమ ప్రయాణం సాగించారు వారు. దారిలో రెండు అడవి కుందేళ్ళను చంపాడు కన్నారావు. ఒక చిన్న నీటిగుంట ఒడ్డున ఆగారు దారు. కుందేళ్ళ చర్మం వలిచి, బాగా కాల్చాక ఆ కాల్చిన మాంసాన్ని యెంతో ప్రీతిగా తిన్నారు.

పది, పన్నెండు అడుగుల వ్యాసంలో స్థలాన్ని కాస్త శుభ్రపరచి కొట్టిన తుప్పలను, ఎండు కట్టెలను చుట్టూ పేర్చుకొని రాత్రి పది దాటాక మంటను వెలిగించారు.

ఒకరి వెనుక ఒకరు వంతులుగా కాపలా వున్నారు.

చుట్టూ పెట్టని కోట గోడలవలె సమున్నతమైన పర్వతాలు సంకీర్ణమైన కాననం మధ్య వెలిగించిన జ్వాలా చక్రం మధ్య కూర్చుని ఉన్నారు ఆ నవనాగరిక బృందం. చుక్కలతో నీలాకాశం, తెలిమంచులు కురిసే వేళ... కార్తీక దీపాలతో కూడిన నదంలా వుంది. దూరంగా గుండెలు జలదరించేలా వినిపిస్తున్న 'హైనా' అరుపు. అడవి మృగాల పద ధ్వనులు, క్రూరమృగాల గర్జనలు అస్పష్టంగా వినిపించసాగాయి.

వారి మనస్సులలో యేదో తెలియని భావం అలుముకొని పొగింది. భయం, ఆనందం, థ్రిల్లింగ్, ఒక్కటని కాదు. అన్నీ కలిపిన ఒక విచిత్రమైన భావం. ఇంత టెన్షన్‌లో కూడా అందరి మనసులలోనూ ప్రసాదరావు పడుకునే ముందు చెప్పిన మాటలే మెదులుతున్నాయి.

"మనం సూర్యోదయం కాకముందే మహేంద్రగిరి శిఖరం చేరుకోవాలి. లేకుంటే మనం పడిన ఇంత శ్రమా వృధాయే" అంటూ కిట్‌లోని మేప్ తీసి నేలమీద పరిచాడు ప్రసాదరావు.

మంటల వెలుగులో ఆ మ్యాప్ మీద గుర్తులను ఆత్రంగా చూశారు వారు.

ప్రసాదరావు వారికి ఆ బొమ్మలను చూపి చెప్పటం ప్రారంభించాడు. "ఇదిగో! ఈ అర్ధ చంద్రాకార శిఖరం ఉన్నది మహేంద్రగిరి. ఇక్కడ ఉదయిస్తున్న సూర్యుడు, ఆ కిరణాల వెలుగు ఒక కొండకొమ్ముపై పడి పరావర్తనం చెంది అదిగో అవలివైపుకు ప్రసరిస్తాంది. అక్కడ బంగారు రంగుతో నాగేంద్రుని బొమ్మ చిత్రింపబడి వుంది.

అంటే—అదే ఖచ్చితంగా గుప్త మహేంద్రం అయి వుంటుంది, సో....మనం సూర్యోదయం కాకముందే మహేంద్రగిరి శిఖరాన్ని చేరుకోబోతున్నాం" అంటూ ముగించాడు ప్రసాదరావు.

6

వేగుచుక్క పొడిచేవేళకు మరలా ప్రయాణానికి సిద్ధమయింది ఆ నాగరక బృందం.

నిట్టనిలువుగా వున్న ఆ పర్వతాన్ని అధిరోహించడమంటే మాటలతో పనిగాదు. తూర్పుకనుమలలో అతి ఎత్తయిన పర్వతశిఖరం మహేంద్రగిరి. సుమారు ఐదువేల ఐదువందల అడుగుల ఎత్తు.

దట్టంగా కురుస్తున్న మంచులో కూడా వారి శరీరాలు తడిసి ముద్దలయిపోయాయి. రెండు మూడు సార్లు జారి పడటంచేత కొందరి మోకాళ్ళు కొట్టుకుపోయాయి.

అయినా సూర్యోదయం లోగా ఆ శిఖరాన్ని అధిరోహించాలనే మొండి పట్టుదలతో వారు తమ ప్రయాణం సాగించారు.

మహేంద్రగిరి శిఖరాన్ని అధిరోహించిన మరుక్షణం అక్కడ నుండి కనిపిస్తున్న మనోజ్ఞ దృశ్యాన్ని చూసేసరికి వారి అలసట అంతా మాయమై పోయింది.

తూర్పున కొన్ని వేల చదరపుమైళ్ళ పర్యంతం ఉన్న విశాలమయిన భూభాగం తమ పాదాల చెంత పరచిన రంగుల తివాచీలా వుంది. నింగి అంచులను తాకుతున్న అనంతమైన జలరాశి. కొండలూ, కోనలూ, నదులూ, నదాలూ, పల్లెలూ, పట్టణాలూ అన్నీ చిన్న చిన్న బొమ్మరిళ్లలా ఉన్నాయి. భువిని వదిలి ఒక్క క్షణం దివికి

వచ్చామా అనిపించింది వారికి.

ప్రకృతి మాత సౌందర్యాన్ని చూసి మురిసిపోతున్న క్షణంలో కడలి గర్భంలోంచి నెమ్మదిగా పైకి రాసాగాడు బాలభానుడు. నింగికన్నె నుదుటన, నీలి సంద్రపు ముంగురులు తొలగిస్తే.... కెంజాయి సోనల ప్రకాశించే సింధూర తిలకంలా ఉన్నాడు భాస్కరుడు.

కొన్ని క్షణాలపాటు పరవశించి తమను తాము మైమరచిపోయారు వారు.

సరిగ్గా వారు నిలుచున్న ప్రదేశానికి పది అడుగుల వెనుక ఉంది ఒక గండ శిల. నలుపు, ఎరుపు రంగుల మిశ్రమమై పొడవుగా స్తంభంలా వుంది. సముద్ర గర్భం నుండి సూర్యబింబం పూర్తిగా పైకి వచ్చేసరికి వారికి కర్తవ్యం గుర్తుకు వచ్చింది.

అదే సమయంలో ఒక సూర్యకిరణం సూటిగా వచ్చి స్తంభంలా ఉన్న ఆ గండశిలపై పడి పరావర్తనం చెంది అవలివైపు నున్న మరో గండశిలపై పడింది. కాంతి పరావర్తనాన్ని చూసిన మరుక్షణం రియాక్టయ్యారు వారు.

కాంతి ప్రసరిస్తున్న దిక్కుకు పరుగెత్తారు. అర్ధ చంద్రాకారంలో ఉన్న మహేంద్రగిరి శిఖరంపై ఒకవైపు ఈ గండశిల ఉంటే యింకో మొనమీద ఆ గండశిల ఉంది.

అయితే ఆ గండశిలను చేరినవారికి అక్కడ యేమీ కనిపించలేదు. ఒక గుహగాని, రాతి పగులుగాని ఏమీ లేదు. నాపరాయిలా చదునుగా ఉన్న ఆ ప్రదేశంలో స్తంభంలా నిట్టనిలువుగా ఉన్నది ఆ గండశిలఒక్కటే....

ముగ్గురూ యేం చేద్దామన్నట్లు ప్రసాదరావువైపు

చూశారు. అతడి మొహం అప్పటికే వాడిపోయి ఉంది.

"ఇన్ని శ్రమలకూ ఓర్చి, యిన్ని కష్టాలు పడిందీ.... కేవలం. నో!.... అలా జరగడానికి వీల్లేదు" అనుకుని తల గట్టిగా విదలించాడు ప్రసాదరావు. అతని కన్నులు నలుదిక్కులా సునిశితంగా పరిశీలించసాగాయి. అప్పుడు.... అతడు గమనించాడు ఒక విచిత్రమయిన విషయం.

'అది....ఆ గండశిల నీడ....!'

ఎండ ఎక్కుతున్నకొలదీ నీడ పడటం పెద్దదికావటం సహజం. కాని....ఆ నీడ....చాలా వేగంగా పెరుగుతుంది. కాదు ఎటో ప్రయాణిస్తూంది.

"హుర్రే!" అంటూ గట్టిగా అరిచాడు ప్రసాదరావు. అతని కళ్ళల్లో ఏదో ఆనందం.

అందరూ అతడివైపే చూశారు ఆశ్చర్యంగా.

"లుక్....లుక్ దట్ షాడో....ఇటీజ్ పోయింగ్ అజ్ సమ్ వే" ప్రసాదరావు గొంతులో ఎంత అణచుకుందామనుకున్నా ఆగని ఎగ్జయిట్మెంట్.

మిగిలిన ముగ్గురూ అటే చూశారు. నిజమే. ఆ నీడ కదులుతుంది. పెద్ద కొండచిలువ జర, జరా ప్రాకుతున్నట్లు ఆ నీడ లోయలోకి సాగుతూంది.

"కమాన్....లెటజ్ ఫాలో" అంటూ ప్రసాదరావు ముందుకు అడుగు వేశాడు. మిగిలిన ముగ్గురూ అతన్ని అనుసరించారు. అదే సమయంలో ఒక ఈటె రివ్వుమని ఎగిరి వచ్చి వారి పాదాలముందు పడి 'ఖంగు' మని శబ్దం చేసింది. ఆ వెనుకే... వికృతమైన కేకలు వేసుకుంటూ వారిని సమీపించసాగారు—ఏదెనిమిది మంది శబరులు.

ఈ నాగరిక బృందాన్ని రాత్రే కనిపెట్టారు శబరులు. చీకటిలో గూడెంలో ఉన్నవారికి అడవిలో మంటలు

కనిపించాయి. ముందు కార్చిచ్చులే అనుకొని నిర్లక్ష్యం చేశారు. కాని ఆ మంటలు ఒక వలయంలా కనిపిస్తూంటే సరికి అనుమానం వచ్చింది. వెంటనే ఆ లోయలోకి ప్రవేశించారు. కాని అప్పటికే ఈ నాగరిక బృందం ఆ స్థలాన్ని ఖాళీచేసి మహేంద్రగిరిని అధిరోహించడం మొదలు పెట్టారు.

శబరులు కూడా వారిని వెన్నాడుతూ గిరిశిఖరం చేరుకున్నారు.

యమకింకరులులా తమను సమీపిస్తున్న ఆ శబర వీరులను చూసేసరికి నిశ్చేష్టులయిపోయారు వీరు. నీడ మెల్లగా జరిగిపోతూ ఉంది. ఏమాత్రం తాత్సారం చేసినా ఆ నీడ దాడ తప్పిపోతుంది. అడుగు ముందుకు వేద్దామంటే ఆకలిగొన్న పులులులా....ఆ కొండజాతివారు తమనే చూస్తున్నారు.

ఏం చేయటం....??

నీడ మరింత ముందుకు జరిగింది. ఏం చేసినా వెంటనే చేయాలి. మహా అయితే యింకో రెండు, మూడు నిముషాలు. అది దాటితే నీడను పట్టుకోవడం బ్రహ్మతరం కూడా కాదు.

ఎలా?

అందరూ ఒకరినొకరు చూసుకున్నారు. ముందుగా తేరుకున్నవాడు కన్నారావు. యుద్ధంలో శత్రుపైనిపుల దాడిని త్రిప్పికొట్టే పైనికుడుగా మారిపోయాడు. అంతే. భుజంమీద నున్న రైఫిల్‌ను చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

కన్నారావు యుద్ధానికి సిద్ధపడుతున్నాడని తెలిసిన మరుక్షణం.... మెరుపులా రియాక్ట్ అయ్యాడు చంద్రం.

యింతకు క్రితం తనమీదకు విసరబడ్డ ఈటె వారి కాళ్ళ దగ్గరే వుంది. ఎప్పుడు కాలును విసిరాడో.... ఆ ఈటె యిప్పుడు అతని చేతిలోనికి వచ్చిందో.... రెండు ముక్కలయి ఒక్కొక్క చేతిలో ఒక్కొక్క ముక్క సిద్ధంగా ఉంది.

అతని వేగానికి అచ్చెరువుపొందారు శబరులు. అక్కడే నిల్చుండిపోయారు. అదే మంచి సమయమనుకున్నాడు. వారు తేరుకొనే లోగానే ఏమైనా చేయాలి అనుకున్నాడు కన్నారావు,

“ప్రసాద్! నువ్వు రాంబాబూ ఆ నీడను వెంబడించండి. నేనూ, చంద్రం వీరి పని చూస్తాం. కమాన్.... క్విక్!”

అంటూ మెల్లగా చెప్పాడు కన్నారావు.

రైఫిల్ గురిచూసి ఒక శబరుని గుండెలకేసి కాల్చాడు. అంతే..! గుండె పగిలిపోయి రక్తం వరదలవుతూంటే ఆ కొండజాతివాడు అక్కడికక్కడే మరణించాడు.

అంతే! తమలో ఒకడు మరణించేసరికి ఆ శబరులలో యెక్కడలేని ఆవేశం వచ్చింది. పిచ్చికోపంతో, తెగింపుతో ఒక్కుమ్మడిగా వారిద్దరిమీదా పడ్డారు.

శత్రువులు ఒక్కసారి మీదపడటంతో తుపాకీ పనికి రాకుండా పోయింది. తుపాకీని విడిచి తల్వార్ తీసేలోగా ఒక శబర వీరుడు తన చేతిలోని బల్లెంతో కన్నారావు ఎడం భుజంమీద పొడిచాడు. రక్తం కాల్వలు కడుతున్నా భరించలేని నొప్పితో భుజం క్రిందకు వాలిపోతున్నా, ఒక్క చేతితోనే తల్వార్ త్రిప్పుతూ యుద్ధం చేయసాగాడు కన్నారావు.

తన చేతిలోని రెండు స్టిక్స్‌ను ఉపయోగిస్తూ తనమీద

పడ్డ శత్రువులను ఎదుర్కొన్నాడు చంద్రం. అతని శరీరం వారి మధ్య బొంగరంలా తిరుగుతుంది. అతని చేతులు మెరుపుతీగెల్లా కదులుదున్నాయి. తనమీదకు విసురుతున్న బల్లేలను ఒక స్టిక్‌తో అడ్డుకుంటూ బల్లెం మొన ఉన్న మరో స్టిక్‌తో శత్రువులను గాయపరచసాగాడు.

కుడికాలి బొటనవేలిపై ఆధారాన్ని ఉంచి, రౌండ్ సర్కిల్‌లో గిర్రున తిరుగుతూ ఎడమకాలి పాదంతో అతడు రిలీజ్ చేసిన సైడ్ కిక్స్‌కి ఇద్దరి శబరుల ప్రక్క ఎముకలు ఫెళ ఫెళమని విరిగిపోయాయి.

పోరు ఘోరంగా జరుగుతూంది.

7

ప్రసాదరావు, రాంబాబు ఆ నీడవెంటే పరుగెత్తసాగారు.

సరిగ్గా అరగంటసేపు ఆగకుండా సాగిన ఆ నీడ ఒక రాతి గుట్ట దగ్గర ఆగిపోయింది. ఆయాసంతో వగరుస్తూ.... ఆ రాతి గుట్టను చేరుకున్నారు, ప్రసాదరావు, రాంబాలు.

అది పెద్ద నల్లబండల గుట్ట. ఒక్కొక్క బండ చిన్న సైజు గున్న ఏనుగుల్లా ఉన్నాయి.

"ఈ బండలలో యెక్కడని వెదకటం?" అంటూ నిస్సత్తువగా ఒక బండ మీద కూలబడ్డాడు రాంబాబు.

ప్రసాదరావు మాత్రం పట్టువదలని విక్రమార్కుడిలా ఆ బండ అన్నింటినీ శల్యపరీక్ష చేస్తున్నాడు.

బండలకూ, బండలకూ మధ్య ఏమైనా చీలికలు వుంటాయేమోనని పరిశీలించాడు. ఎంతసేపు గాలించినా

ప్రయోజనం మాత్రం శూన్యం.

ప్రసాదరావు కూడా నిస్సహాయంగా రాంబాబు ప్రక్కనే చతికిలబడ్డాడు. కిట్ లోని వాటర్ బాటిల్ తీసి రెండు గుక్కలు నీరు త్రాగాడు. అప్పటికి కాస్త సేద దీరిన రాంబాబు మొలనున్న పేష్కవ్ తీసి ఏదో అడవి దుంపలను త్రవ్వి తీయసాగాడు.

త్రవ్వుతున్న రాంబాబును చూసేసరికి ప్రసాదరావు మెదడులో ఒక ఆలోచన తట్టింది. ఏదో ఆశ....అతని కళ్ళలో పొడచూపింది. వెంటనే మొలలోని పేష్కవ్ ను తీశాడు.

"రాంబాబూ! మనం వెంబడించిన నీడ ఆగిపోయింది సరిగ్గా యిక్కడే కదూ" ఏదో పిచ్చిమొక్కలు మొలిచిన ఒక స్థలాన్ని చూపిస్తూ అడిగాడు ప్రసాదరావు.

త్రవ్విన దుంపలను పైకి తీయబోతున్నవాడల్లా ఆగి వింతగా ప్రసాదరావు వంక చూసి 'ఔనన్నట్లు' తలూపాడు రాంబాబు.

అంతే! చేతిలోని పేష్కవ్ తో ఆ స్థలాన్ని త్రవ్వసాగాడు ప్రసాదరావు. 'ఏదో కారణం లేనిదే ప్రసాదరావు యే పనీ చేయడని' రాంబాబుకు తెలుసు. అందుకే చేతిలోని దుంపలను అక్కడే పడేసి ప్రసాదరావుకు తాను కూడా సాయం చేయసాగాడు.

సరిగ్గా అరగంటసేపు ఆగకుండా త్రవ్వేసరికి వారి శరీరాలు చెమటతో ముద్దలయిపోయాయి. అరచేతులు కందిపోయి ఎర్రవారాయి. విసుగుపుడుతుంటే 'ఇంకెంత సేపు త్రవ్వాలి' అని రాంబాబు అడుగుదామనుకున్న సమయంలో అతని పేష్కవ్ కు 'ఖంగు' మంటూ ఏదో తగిలింది. కాస్త మట్టిని తొలగించి చూశారు. నున్నగా

చెక్కబడి వుంది ఆ శిల. రెట్టించిన ఉత్సాహంతో తవ్వ సాగారు వారు. మరో పదిహేను నిముషాలు తవ్వేసరికి ఆ శిల పూర్తి రూపం కనిపించింది.

అది.... నాగ శిల.

గుప్తమహేంద్రం ప్లాన్ దొరికిన వెదురుతోపులోని శిలను ముమ్మూర్తులా పోలిన నాగశిల.

దానిని పైకి పెకలించడానికి ప్రయత్నించసాగారు వారు. కాని ఎంత శ్రమించినా దానిని కదపలేక పోయారు. చివరిప్రయత్నంగా దానిని తిరగలిరాయిలా తిప్పి పెకలిద్దామని కదిపారు. చిత్రంగా ఆ నాగశిల ప్రక్కకు తిరగసాగింది.

అప్పుడు వారికి వినవచ్చింది ఒక వికృత శబ్దం. చెవులు చిల్లులుపడేలా వినిపించిన ఆ శబ్దం వంక చూశారు వారు. ఆ క్షణం వారికి కన్పిస్తున్న దృశ్యాన్ని చూసి నిశ్చేష్టు అయిపోయారు. వారి కళ్లలో తొలుత అపనమ్మకం.... ఇది నిజమేనా అన్న భావం. చైతన్యంలోకి వచ్చేసరికి వారి ముఖాలలో నిర్వచించలేని ఆనందం. యిన్ని కష్టాల కోర్చినా సాధించామన్న విజయగర్వంతో పగలబడి నవ్వుకున్నారు.

వారి యెదురుగా వున్న ఒక పెద్ద గండశిల ప్రక్కకు తప్పుకుంటూంది. ఎదురుగా సన్నని దారి.... ఆ లోపల అస్పష్టంగా అగుపిస్తున్న గుహ, అందులో.... ఏదో వెలుగు.... అదే గుప్తమహేంద్రమా....??

8

కన్నారావు ఒక చేతితోనే తల్వార్ త్రిప్పుతూ శత్రువులను అడ్డుకుంటున్నాడు—

కాని ఒకవంక ఎడమ భుజం నుండి రక్తం ధారా

పాతంగా కారుతూ ఉండటంతో....నీరసం ముంచుకు వస్తూంది. ఏదో మైకంతో కన్నులు మూతలు పడుతున్నాయి. నిస్త్రాణతతో వళ్ళు తూలుతూంది. తన అంత్యకాలం సమీపించిందని గ్రహించాడు కన్నారావు.

'సైనికుడు చనిపోయే చివరి క్షణంలో కూడా తన శత్రువును చంపడానికే ప్రయత్నిస్తాడు.'

'యస్! ఐ యామ్ ఎ సోల్జర్....బ్రేవ్ సోల్జర్' అనుకున్నాడతడు.

శరీరంలోని సత్తువనంతా కూడదీసుకొని ఒక్కసారి తల్వార్‌ను విసిరాడు. ఎదురుగా వున్న శబరవీరుని తల పుచ్చకాయలా దొర్లుకుంటూ లోయలోకి వెళ్ళిపోయింది. ముందుకు తూలిన కన్నారావు వెన్నులో నుండి, కడుపును చీల్చుకుంటూ వచ్చింది వెనుక నుండి మరో శబరుడు విసిరిన ఈటె.

ముందుకు తూలిపడ్డాడు కన్నారావు. రాతి నేలకు ముఖం కొట్టుకోవడంతో ముఖమంతా రక్తసిక్తమైంది. అతనికి అడుగు దూరంలో నేలమీద పడివుంది....

అతని రైఫిల్.

మెల్లగా ప్రాకుతూ రైఫిల్‌ను అందుకోవడానికి ప్రయత్నించసాగాడు. వెన్ను నుండి కడుపులోనికి పొడుచుకొనివచ్చిన ఈటె....ప్రాకుతూంటే ప్రాణాలను తోడేస్తుంది. అయినా యేదో మొండి పట్టుదల—తనను చంపిన శబరుడు వికటంగా నవ్వుతున్నాడు. ఆ నవ్వే కొండంత బలాన్నిచ్చింది కన్నారావుకు.

రక్తసిక్తమయిన ముఖంతో, సగం తెగిన భుజంతో వెన్నులోనుండి కడుపుకుండా బయటకు వచ్చిన ఈటెతో తూలుతూ నిలబడ్డ కన్నారావు నరరూప రాక్షసుడులా

ఉన్నాడు. అతని చేతిలో రైఫిల్ వుంది. కన్నారావు రూపం చూసిన ఆ శబరుడు భయంతో వణికిపోయాడు. కన్నారావు కన్నులు మూతలు పడుతున్నాయి. లోకమంతా చీకటి. అతని వేలు మాత్రం ట్రిగ్గర్ పై బిగుసుకుంది. కన్నారావు ప్రాణమే ముందు పోయిందో... తుపాకీ గుండే ముందుకు దూసుకుపోయిందో...

"ఢాం!!..." అన్న శబ్దంతో అటు శబరుడు, యిటు కన్నారావు యిద్దరూ నేల మీదకు వాలిపోయారు.

9

గండశిల పూర్తిగా ప్రక్కను తొలగిపోయాక రెండు నిముషాలపాటు ఆ గుహనే చూస్తూ ఉండిపోయారు ప్రసాదరావు, రాంబాబు.

గుహ ముఖద్వారం వెడల్పుగా వున్నా రాను, రాను మరీ సన్నగా వుంది. కిట్స్‌లోని టార్చ్‌లైట్స్ తీసి వెలిగించి ఆ గుహలోనికి ప్రవేశించారు వారు. గుహ లోపలికి దారి ఇరుకుగా వుండటంతో వంగి నడవవలసి వచ్చింది. కొంత దూరం పోయేసరికి మోకాళ్ళమీద ప్రాకవలసి వచ్చింది.

సుమారు ఒక అరగంటసేపు ప్రయాణించేసరికి ఆయాసంతో వారి గుండెలు బరువెక్కసాగాయి. ఆ గుహలో గాలి వచ్చే మార్గం లేనందున, ఆక్సిజన్ అందక వారికి ఊపిరి తీయడంకూడా కష్టంగా వుంది. దూరంగా ఏదో కాంతి....ముందు అస్పష్టంగా అగుపించిన కాంతి ఇప్పుడు జిగేల్‌మంటూ కనులు మిరుమిట్లు గొలుపుతూంది.

ఇంకో పది, పదిహేను గజాల దూరం అలా ప్రాకుకుంటూ వెళ్లేరు. ఇంకొన్ని నిముషాలు ఇలాగే ప్రయాణం

చేయాల్సి వస్తే....ఊపిరి అందక తాము మరణించడం ఖాయం అనుకున్నారు వారు.

'పోనీ వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోతే' అన్న ఒక ఆలోచన మనసులో మెదిలింది రాంబాంబుకు. 'బ్రతికివుండిన సుఖములు బడయవచ్చు ఛీ... ఛీ! వెధవ ఆలోచన!' అనుకున్నాడతడు.

ఎదురుగా కోట్లకొలదీ రూపాయల విలువచేసే నిధి కాంతులు కన్పిస్తూంటే....యిన్ని శ్రమలకూ ఓర్చి యిప్పుడు వెనుతిరగడమా?

'నో....ఇంపాజిబుల్.'

పళ్ళ బిగువున లేని శక్తిని తెచ్చుకొని వారు మెల్లగా ప్రాకసాగారు. ఆక్సిజన్ అందక వారి ఊపిరితిత్తులు మండసాగాయి. వారి శ్వాస రంధ్రాలనుండి సన్నగా రక్తం స్రవించసాగింది. తమ అంత్యకాలం సమీపించిందని గ్రహించారు వారు. నిస్సహాయంగా ఒకరినొకరు చూసుకున్నారు.

ఇప్పుడు వారు వెనుకకుకూడా వెళ్ళలేరు. వారి శరీరంలోని శక్తి పూర్తిగా హరించుకుపోయింది. ఇప్పుడువారు కోరుకొంటుంది....భగవంతుని మౌనంగా ప్రార్థిస్తూంది... 'గోల్డెన్ కోబ్రా' గురించి కాదు. ఇంత ప్రాణవాయువును ప్రసాదించి తమ ప్రాణాలు రక్షించమని.

చివరిసారిగా కనులు జిగేల్‌మంటూ వెలుగు ప్రసరిస్తున్న గోల్డెన్ కోబ్రాను చూద్దామని మరో ఐదడుగుల దూరం జర జరా ప్రాకాడు ప్రసాదరావు. అక్కడ గుహ మార్గం కొంత విశాలంగా కన్పించింది. తలెత్తి చూసేసరికి మార్గం రాను రాను, విశాలంగా పెద్ద హాలులా కన్పించసాగింది.

ప్రసాదరావు సంజ్ఞను అందుకొని రాంబాబుకూడా నెమ్మదిగా ప్రాకసాగాడు. వారి చెవులనుండి వేడి గాడ్పులు రాసాగాయి. నాసికా రంధ్రాలనుండి కారుతున్న రక్తం పెదవులమీదకు జారి....నోటికి 'ఉప్పగా' తగిలింది. వారి కన్నులు మూతలు పడుతున్నాయి. కళ్ళ ముందు ఏవో నల్లని పరదాలు దించినట్లు అంతటా చిక్కటి చీకటి.

ఒకటి....రెండు....మూడు....నాలుగు....

ఒక్కొక్క అడుగే ప్రాకుతుంటూ వస్తున్నారు వారు. తన జీవితపు చివరి ప్రయత్నంగా..కిట్ లోని బాటిల్ ను పైకితీసాడు ప్రసాదరావు. అతడి చేతులు సన్నగా వణకసాగాయి. అప్పటికే రాంబాబు నిష్ప్రాణంగా నేలమీదకు వాలిపోయాడు. అతికష్టంమీద బాటిల్ మూతను తొలగించాడు ప్రసాదరావు. బాటిల్ ను పెదవుల దగ్గరకు చేర్చాడు. అప్పటికే అతని శరీరం జోగుతుంది. తల గిర్రున తిరుగుతున్న అనుభూతి. అలాగే వెనక్కు వాలిపోయాడు. అతని చేతిలోని వాటర్ బాటిల్ నేలమీదపడి నీళ్ళు ధారగా కారసాగాయి.

10

తుపాకీ మ్రోత వినిపించేసరికి ఒక్కసారి అటుపక్క చూశాడు చంద్రం. తమ నేస్తం కన్నారావు మరణం చూసేసరికి షాక్ తిన్నాడు.

ఒక ప్రత్యర్థి మరణించేసరికి 'చంద్రం' మీదకు మూకుమ్మడిగా ఎటాక్ చేశారు మిగిలిన శబరులు. కన్నారావు మరణాన్ని చూసిన షాక్ నుండి యింకా తేరుకోలేదు చంద్రం. తేరుకొని వారిని యెదుర్కొనే లోపలనే నాలుగు తూటాలు చంద్రం శరీరాన్ని గాయపరిచాయి.

తన శరీరం పైన రక్తం చూసిన మరుక్షణం ఉగ్రుడయి పోయాడు చంద్రం. అతని నోటి వెంట బయటకు వచ్చింది భయంకరమైన 'కుంగ్ ఫూ' సింహనాదం. గాలిలోకి పక్షిలా ఎగిరాడు అతడు. అతడి ఎడమకాలు మడిచి వుంది. కుడికాలు తిన్నగా వెళ్ళి ఒక శబరుని తలను తాకింది. ఇటుకరాతి గోడలను సైతం ముక్కలు చేయగల ఆ 'కిక్' తగిలిన మరుక్షణం ఆ శబరుని తల రెండు ముక్కలుగా విడిపోయింది. క్రిందకు వాలిన మరుక్షణం ఈటె మొన వున్న స్టిక్ ను అండర్ త్రోలో విసిరాడు. అది సూటిగా వెళ్ళి మరో శబరుని కంఠం మధ్య గుచ్చుకుంది. 'అమ్మా' అన్న కేకకూడా వేయకుండానే అతని ప్రాణాలు అనంత వాయువుల్లో కలిసిపోయాయి.

అయితే మిగిలిన ఇద్దరు శబరులలో ఒకడు విసిరిన ఈటె తొడలో బలంగా గుచ్చుకోవడంతో వెల్లకిలా పడ్డాడు. క్రిందపడిన చంద్రాన్ని చూసి వికటంగా నవ్వుతూ అతడిని సమీపించసాగారు వారు.

చంద్రాన్ని వారు చాలా తక్కువగా అంచనా వేశారు. తనకు అందుబాటులో వారు వచ్చిన మరుక్షణం మెరుపులా రియాక్ట్ అయ్యాడు చంద్రం.

తన తొడలో గుచ్చుకున్న ఈటెను లాగడం దాన్ని బలంగా ఒక శబరుని కడుపులో గుచ్చటం కన్నుమూసి తెరిచేంతలో జరిగిపోయాయి. మిగిలిన ఆ ఒక్క శబరుడు చంద్రాన్ని వెర్రిగా చూసి వెనుతిరిగాడు.

"లుంబా....లుంబా....లుంబా" అంటూ గొంతెత్తి అరుస్తూ లోయవైపు పారిపోసాగాడు.

కాని చంద్రం..తన మొలలోని పేష్కవ్ ను బలంగా విసరటంతో అది ఆ శబరుని వెన్నులో దిగబడి..అక్కడే

కూలిపోయాడు.

తమ శత్రువులందరూ మరణించటంతో తృప్తిగా నిట్టూర్చాడు చంద్రం. కాని 'కన్నారావు' మరణం అతడిని బాగా కృంగదీసింది.

గాయమైన తొడ, వంటిమీద మిగిలిన నాలుగైదు గాయాలనుండి రక్తం స్రవిస్తుంటే విరిసిన మోదుగుపూల చెట్టులా వున్నాడు చంద్రం. మెల్లగా కుంటుకుంటూ కన్నారావు శవాన్ని సమీపించాడు. ఆర్ద్రంగా అతని ఫాలాన్ని ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. యివే నే సర్పించే పుష్పాలన్నట్లు రెండు కన్నీటిబొట్లు రాలాయి చంద్రం చంపలమీదుగా.

"గుడ్ బై! గుడ్ బై మై ఫ్రెండ్!" గొంతు దుఃఖంతో పూడుకుపోతుంటే కన్నారావు శవానికి సైనిక వందనం చేసి, ప్రసాదరావు, రాంబాబు వెళ్ళిన దిక్కున నడిచాడు చంద్రం.

తొడమీద గాయంనుండి రక్తం విపరీతంగా స్రవిస్తుంది. కర్చీఫ్‌తో కట్టినా రక్తప్రసరణం ఆగటంలేదు. అడుగుతీసి అడుగువేస్తుంటే నరాలు బాధతో జివ్వుమని లాగేస్తున్నాయి. మెల్లగా కాళ్ళీడ్చుకుంటూ నడవసాగాడు.

దాహంతో నోరు పిడచకట్టుకుపోతుంది. కిట్‌లోని వాటర్ బాటిల్.. ఫైట్‌లో క్రిందపడి నీళ్ళు నేల పాలయ్యాయి. కిట్ అంతా గాలిస్తే ఒక వాడిన నిమ్మకాయ దొరికింది. ఆ సమయంలో అదే అమృతంలా కన్పించింది. పుల్లని నిమ్మరసం నోటికి తగిలేసరికి ప్రాణం లేచి వచ్చింది.

11

సుమారు గంటసేపు శ్రమించి.....'గుప్త మహేంద్రం' వున్న గుహా ద్వారాన్ని చేరుకున్నాడు చంద్రం. 'ఇదేనా గుహ....! ఇందులో తన మిత్రులు ప్రవేశించి వుంటారా? వుంటే తనూ లోపలకు వెళ్ళడమా? మానటమా' అని సందేహిస్తూ నిలుచున్నాడు చంద్రం.

అదే క్షణంలో అతని భుజాలమీద పడింది పిడుగుపాటులాంటి ఒక దెబ్బ. ముందుకు తూలి ఐదారడుగులు దొర్లుకుంటూపోయి పడ్డాడు చంద్రం...తనను యెవరు కొట్టారు చెప్మా? అని ఆశ్చర్యంగా చూశాడు చంద్రం.

ఎదురుగా రక్తంలా వున్న కళ్ళతో, సుమారు ఆరు అడుగులపైన పొడవు వున్న ఒక నరవానరం. అది తన చేతులతో ఒక్కసారి తన గుండెలను బాదుకుంటూ వికృతంగా అరిచింది. ఆ శబ్దం వికృతంగా,..ఏదో అరుపులా వున్నా..జాగ్రత్తగా పరిశీలించి వింటే 'లుంబా' అని అరచినట్లు అనిపిస్తుంది.

అంటే....ఆ శబరుడు చనపోతూ అరచింది....పిలిచింది ఈ నరవానరాన్నేనా....? చంద్రం మనసులో ఆలోచనలు.

కాని....ఆ నరవానరం తననే సమీపిస్తుండేసరికి తాను కూడా యుద్ధానికి సిద్ధమయ్యాడు. అయితే ఆ నరవానరాన్ని ఎదుర్కొనడానికి చంద్రం దగ్గర ఆయుధమేమీ లేదు.

అర చేతులను కత్తులలా బిగించి ఆ వానరాన్ని యెదుర్కొనసాగాడు. కాని తొడమీద గాయం కదిలి రక్తం స్రవిస్తూండటంతో చంద్రం అనుకున్నంత వేగంగా కదలలేకపోతున్నాడు.

చంద్రం కొట్టిన 'జూడో' దెబ్బలకు ఆ నరవానరం బాధతో అరుస్తూ రెండడుగులు వెనక్కి వేసింది. కాని ఆ నరవానరం పంజా దెబ్బలకు కండలు ఊడి చంద్రం శరీరం నిస్సత్తువుగా తూలసాగింది. రక్తం విపరీతంగా కారటంతో నిస్త్రాణగా ఉంది.

తన ప్రత్యర్థిలోని బలహీనతను కనిపెట్టింది నరవానరం. రెండు చేతులను ఎత్తి చంద్రం గుండెలమీద చరిచేసరికి రబ్బరుబొమ్మలా ఎగిరి దూరంగా పడ్డాడు. కాస్త దూరంలో వున్న నాగశిల ఆ నరవానరాన్ని ఆకర్షించింది. ఆ గోతివైపు నెమ్మదిగా అడుగులు వేయసాగింది నరవానరం.

ఏదో మైకం తనను క్రమ్ముతుంటే పడిన చోటునుండి లేవలేక నిస్సహాయంగా ఆ నరవానరాన్నే చూడసాగాడు చంద్రం.

12

వాటర్ బాటిల్ లో నుండి ఒలికిన నీరు పారుతూ వచ్చి రాంబాబు ముఖాన్ని చేరేసరికి రాంబాబుకు కాస్త తెలివి వచ్చింది. అలా ఆ బురద నీటినే ముఖానికి పూసుకున్నాడు.

'తను చనిపోలేదు. యింకా బ్రతికేవున్నాడు' రాంబాబు కన్నులు ఒక విచిత్రమయిన ఆనందంతో మెరిశాయి. అలా రెండు క్షణాలపాటు అయోమయ స్థితిలోనే ఉండిపోయాడు. అప్పుడు అతడు ఒక కొత్త విషయాన్ని గుర్తించాడు. అంతవరకూ అతడు గమనించనిది.

అది.... ప్రాణవాయువు.

ఇప్పుడు ఎక్కడినుండో చల్లని గాలి వీస్తుంది.

గుండెలనిండా గాలిని పీల్చుకున్నాక ప్రక్కన పడివున్న ప్రసాదరావును చూశాడు. అతని ప్రక్కనే పడివున్న వాటర్ బాటిల్‌ను చూశాడు.

అప్పుడు గుర్తుకువచ్చింది తన కిట్‌లోని వాటర్ బాటిల్ విషయం. 'ఫూలిష్ ఫెలో' అది గుర్తురాక ఆ బురదనీటినే ముఖానికి ్రాసుకున్నాడు తను.

వాటర్ బాటిల్‌ని తీసి ప్రసాదరావు ముఖంపై నీళ్ళు చిలకరించాడు. కాసిన్నినీళ్ళు గొంతులో పోశాక ప్రసాద రావు కూడా తేరుకున్నాడు.

చల్లగా వీస్తున్న గాలిలో కాసేపు సేదదీరాక ఓ పది అడుగులు నడిచారు. అక్కడ నుండి యింకో గుహ వుంది. మధ్యలో చిన్న చీలిక. ఆ గుహలోకి చూసిన వారు ఆనందాశ్చర్యాలతో శిలా విగ్రహాల్లా అయి పోయారు.

ఆ గుహ మధ్యలో వుంది నిలువెత్తు నాగేంద్రుని విగ్రహం. పూర్తిగా మేలిమి బంగారంతో చేయబడ్డ ఆ నాగేంద్రుని కన్నుల స్థానంలో మెరుస్తున్నాయి అపురూపమైన రెండు వజ్రాలు.

"ది గోల్డెన్ కోబ్రా విత్ రెడ్ డయిమండ్స్" అప్రయత్నంగా అన్నాడు రాంబాబు.

ఆ గుహంతా వింత కాంతులతో వెలిగిపోతూంది. ఆ అపురూపమైన దృశ్యాన్ని చూస్తూ మాటా, పలుకు లేకుండా నిలుచుండిపోయారు వారు. ముందుగా ప్రసాద రావు తేరుకున్నాడు.

తన మొలకు వున్న స్టీల్ గొడ్డలిని రాంబాబు చేతికి యిచ్చి లోపలకు వెళ్ళమన్నట్లు సైగ చేశాడు. ఒక చేతిలో వంకీ కర్ర, మరో చేతిలో స్టీల్ ఏక్స్‌తో ఆ గుహలో

అడుగు పెట్టాడు రాంబాబు.

గొడ్డలి యెత్తి ఆ బంగారు నాగేంద్రుని శిరస్సుపై ఒక్క దెబ్బ వేశాడు. 'ఖంగ్' మన్న శబ్దంతో ఆ గుహ మార్మోగిపోయింది. మరుక్షణం కొన్ని వేల 'హూత్కారాలతో' ఆ గుహ నిండిపోయింది.

రెండవసారి దెబ్బ వేయడానికి గొడ్డలి ఎత్తిన రాంబాబు అలానే నిల్చుండిపోయాడు, ఆ విగ్రహం వెనుక నుండి వచ్చి విగ్రహానికి, రాంబాబుకు మధ్య పడగ విప్పుకొని వుంది పన్నెండడుగుల పొడవున్న శ్వేతనాగు. తన చుట్టూ యేవో బుసలు వినిపించేసరికి ఒక్కసారి చుట్టూ పరకాయించి చూశాడు రాంబాబు.

కొన్ని వందల పాములతో సెల్‌లో కొన్ని రోజుల పాటు గడిపిన రాంబాబుకు కూడా ఆ దృశ్యం చూసేసరికి గుండెల్లో వణుకు పుట్టింది.

రాంబాబును చుట్టు ముట్టి వున్నాయి కొన్ని వందల సర్పాలు. అవి నల్లత్రాచులు, తెల్ల త్రాచులు. ఒక్కటేమిటి అన్నీ జాతి సర్పాలే. అందులో యే ఒక్కటి కాటేసినా....ఆ మనిషి చావు తథ్యం. మరి అన్నీ ఒక్కసారి కాటేస్తే....?

శ్వేతనాగు రాంబాబును సమీపించసాగింది. తన చేతిలోని వంకీకర్రతో ఆ నాగును పక్కకు తొలగించడానికి ప్రయత్నించసాగాడు రాంబాబు.

'ఏంటీ పాయిజన్' ఇంజక్షన్ బాటిల్‌లోని ద్రవాన్ని సిరెంజ్‌లో యెక్కించి సిద్ధంగా వున్న ప్రసాదరావు భయంతో వణికిపోతున్నాడు. అతని చేతిలోని సిరెంజ్ యే క్షణంలో నైనా క్రిందకు రాలిపోవడానికి సిద్ధంగా వుంది.

అంతవరకూ విగ్రహం పాదాల చెంత చుట్టలుచుట్టుకొని వున్న నల్లత్రాచు చటుక్కున కదిలింది. శ్వేతనాగుపై దృష్టిని కేంద్రీకరించిన రాంబాబు తన కాలిని చుట్టుకుంటూ పైకి కదులుతున్న నల్లత్రాచు స్పర్శతో భయంతో కంపించిపోయాడు.

రాంబాబు మరో పాదాన్ని చుట్టి నెమ్మదిగా అతని తొడల పైకి ప్రాకసాగింది ఒక కట్లపాము. రాంబాబు చేతిలోని వంకీ కర్ర, గొడ్డలి యెప్పుడో నేలమీదకు జారిపోయాయి.

తోకమీద నిలబడి....బుసలు కొడుతూంది శ్వేతనాగు. చుట్టూ పద్మవ్యూహంలోని సైనికుల్లా మిగిలిన విష సర్పాలు.

పాములంటే జీవితంలో మొదటిసారి భయం కలిగింది రాంబాబుకు. తన చావు ఆసన్నమైందని తెలిసిపోయింది అతనికి.

అందుకే మొండిధైర్యంతో ముందుకు అడుగు వేశాడు రాంబాబు. రాంబాబు అడుగు ముందుకుపడిన మరుక్షణం పడగను వంచి అతని నాభిమీద కసిగా కాటు వేసింది శ్వేతనాగు. అతని రెండు తొడలమీదా తమ కోరలను దించాయి నల్లత్రాచూ, కట్లపామూ.

నోటిలో నుండి నురగలు గ్రక్కుతూ నేలమీదకు వాలిపోయాడు రాంబాబు. రాంబాబు నాభిమీద శ్వేతనాగు కాటువేసిన మరుక్షణమే ప్రసాదరావు చేతిలోని సిరెంజ్ నేలమీదకు జారి ముక్కలయిపోయింది. రాంబాబు శవంమీదకు ప్రాకుతున్న ఆ విషసర్పాలను చూసే సరికి ప్రసాదరావు గొంతు ఆర్చుకుపోయింది.

ప్రాణాలు అరచేతిలో పెట్టుకొని అతడు వెనుతిరిగి

పరుగెత్తసాగాడు.

'నువ్వెక్కడికి పోతావన్నట్లు' నెమ్మదిగా కదులుతూ అతడిని వెంబడించసాగింది శ్వేతనాగు. మిగిలిన విష సర్పాలు ఆ గుహలోనే వుండిపోయాయి.

ప్రసాదరావు ప్రాకుతూ, దొర్లుతూ పరుగెత్తుతున్నాడు. మోకాళ్ళు, మోచేతులూ, గుండె అంతా కొట్టుకుపోయి రక్తసిక్తం అయిపోయింది. ఆయాసంతో గుండెలు ఎగిసిపడుతున్నా ఎక్కడా ఆగటంలేదు.

ఆగిన మరుక్షణం తను శ్వేతనాగు కోరలకు బలికాక తప్పదని—ప్రసాదరావుకు తెలుసు. అందుకే ప్రాణాలు అరచేతిలో పెట్టుకుని మరీ పరుగెత్తుతున్నాడు. అతని ముఖం భయంతో పాలిపోయి వుంది.

పది అడుగుల దూరంలో గుహ ద్వారం కనిపించేసరికి యేదో ఆశ....పొడచూపింది. అడుగులు తడబడుతుంటే వేగం పెంచాడు.

ఇంకో ఐదు అడుగులు. అంతే. ఆ గుహ దాటితే చాలు. తన అనుభవం ప్రకారం శ్వేతనాగు ఆ గుహను దాటి రాదు. పైగా గుహను మూసేయవచ్చును. ఇంకో మూడు అడుగులు....చాలు తన ప్రాణాలు నిలవడానికి. ప్రసాదరావు గుండెల్లో ఆత్రం.

అదే సమయంలో నరవానరం ఆ నాగశిలను పెకలించి వేసింది. అంతవరకూ ఆ నాగశిలను పెకలించడానికి శ్రమించిన నరవానరం ఆ శిలను పెకలించిన ఆనందంతో వికృతంగా అరిచింది. ఆ నాగశిలను రెండు చేతులతో పట్టుకొని చంద్రంవైపు అడుగులు వేయసాగింది.

ఆ నరవానరం ఉద్దేశం గ్రహించిన చంద్రం భయంతో

వణికిపోయాడు.

నరవానరం నాగశిలను పెకలించిన మరుక్షణం గుప్త మహేంద్ర గుహాద్వారం మూసుకుపోయింది.

చివరి అడుగులో గుహ బయటకు రావాల్సిన ప్రసాద రావు తలకు గృహాద్వారమైన గండశిల కొట్టుకుంది. అంత హాటాత్తుగా మూసుకున్న ఆ గుహాద్వారంవైపు పిచ్చిగా చూశాడు ప్రసాదరావు.

అతని ఎదురుగా కోరలు సాచి బుసలుకొడుతూంది శ్వేతనాగు.

ఉప సంహారం:

చంద్రం తలను నాగశిలతో బ్రద్దలుకొట్టి అడవులలోకి పారిపోయింది నరవానరం.

గుప్తమహేంద్రానికి మార్గమైన ఆ గృహాద్వారం శాశ్వతంగా మూసుకోవడంతో....గుప్త మహేంద్రం రహస్యం....ఆ బంగారు నాగేంద్రుని విగ్రహం....కథగానే మిగిలిపోయింది.

మందసా, పర్లాకిమిడి, ఇచ్ఛాపురం ప్రాంతాలలో గుప్తమహేంద్రం నిధిరహస్యం....అందరూ చెప్పుకునే బహిరంగ రహస్యం.

—: అయిపోయింది :—